

ANALİZ**14**

İrkçilik ve Polis Şiddetinin Tetiklediği ABD'nin Gezi İsyanı!

Toplumunu kutuplaştırarak, sürekli bir gerilim yaratmak böylece tüm sorunların gerçek nedeni olan sistemi aklayarak iktidarını sürdürmek, Trump'un temel yaklaşımı ola-

rak öne çıkıyor. Demokratların başkan adayı Biden ise, biz de Kılıçdaroğlu'na benzer şekilde, seçimlerde daha ılımlı ve kucaklayıcı bir dil kullanarak Trump karşısında avantaj sağlamaya çalışıyor. Başka bir deyişle demokratlar, sistemin dışına çıkma emareleri gösteren kitlelerin öfkesini düzenin içine çeken ikinci bir kulvar olarak işlev görüyor.

özgür gelecek

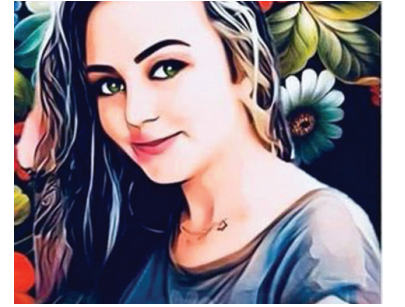
pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 16 - 29 Haziran 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 214 www.ozgurgelecek18.net Fiyatı: 2 TL

SİYAH YAŞAMLAR KÖLELİĞİ YIKIYOR

KADIN**9**

İşgal ne Demektir? Efrin'in Gizli Zindanlarına Bakın, Melek'e Bakın!

Biz de cesaretimizi, hayatları pahasına hayır diyen kadınlardan; Melek'ten alıyoruz. Kadınlardan alınan bu cesaret; daha önce işgalcilerin ve Türk ordusunun Rojava'da canına okumuştur ve elbet yine okuyacak!

SENTEZ**12-13**

Demokrasi Yürüyüşü, HDP ve Birleşik Mücadelenin Yükseltilmesi Zorunluluğu Üzerine

HDP'ye dönük saldırılar karşısında HDP ile yan yana gelmek, onu savunmak, çalışmalarının önündeki engelleri kaldırmak için çabalamak devrimci bir görevdir, zorunluluktur.

2 Haziran günü Ovacık'ta çıkan çatışmada ölümsüzleşen Hasan Ataş'ın cenazesi Mazgirt'te sonsuzluğa uğurlandı.

Ovacık'ta Ölümsüzleşen Hasan Ataş Sonsuzluğa Uğurlandı

2 Haziran'da Dersim Ovacık'ta çıkan çatışmada Hasan Ataş (Şerzan) isimli gerilla ölümsüzleşti.

Hasan Ataş'ın cenazesinin yaşanan çatışmanın ardından Malatya Adli Tıp Kurumu'na götürüldüğü belirtildi. Aile teşhis ettikten sonra Hasan Ataş'ın cenazesi ailesi tarafından teslim alındı.

Cenazenin Mazgirt'e getirileceği 4-5 Haziran tarihinde Tunceli Valiliği'nin kararıyla Mazgirt'e girişler izin verilmedi. Diğer yandan, cenaze için Mazgirt'te gitmek isteyen devrimciler ile HDP milletvekili Dilşat Canbaz tehdit edildi.

Yeni Demokrasi'nin geçtiği habere göre, dün akşam Mazgirt'e getirilen Hasan Ataş'ın cenazesi bugün cemevinde düzenlenen törenin ardından Otlukaya (Pulhan) köyünde toprağa verildi. Mazgirt Cemevi'nde dini vecibelerin yerine getirilmesinden sonra Ataş'ın naaşı kızıl beze sarılı bir şekilde köyüne götürüldü.

Hasan Ataş, ailesi, yoldaşları ve köylülerin katılımıyla son yolculuğuna uğurlandı, mezara karanfiller bırakıldı.

Fırsatların Efendisi Olamazsak Süreçlerin Kölesi Oluruz!

Rojava'dan bir Halk Ordusu savaşçısının kaleminden

Verili bir zaman diliminde bir işin veya eylemin yapılması için en verimli durumu ya da koşulların o zaman dilimi içinde bir eylemin yapılmasını olanaklı kılan en verimli anı olarak sunabiliriz fırsatları. Bir eylemin olabilmesi için eylemin gerçekleşebileceği koşulların ve politik zeminin en güçlü olduğu andır. Faşizme karşı mücadelede genel olarak koşullar her daim mevcuttur. Devrimci durum ülkemizde genel anlamıyla vardır ve bu sınıf mücadelesinin, silahlı mücadelenin verilmesi açısından önemli bir kriteridir. Yani Kaypakaya yoldaş "ülkemizde silahlı mücadelenin koşulları mevcuttur" kriterini ortaya koyarken mevcut olguyu genel olarak ortaya koymuştur. Sonrasında bu geneli özgülle somutlamak için iki alan açısından önemli çalışmalar yapmıştır.

Genel olarak faşizm hüküm sürdükçe, yarı sömürge durum değişmedikçe ülkemizde Halk Savaşı Stratejisi uygulanmaya devam edecektir. Ancak bu genel duruma bir de verili zaman dilimlerini yani başka bir deyişle süreçleri özgül yanları ile ele almak zorunluluğunu eklemeliyiz. Her sürecin kendine has yanları açığa çıkarıldığında o sürecin yönelimi başta olmak üzere hedef ve kazanımları daha net ortaya çıkabilecektir. Aksi durumda kendiliğindencilik ve sürecin peşinden sürüklenme durumu karşımıza çıkmaktadır.

Bir süreçten nitelikli kazanımlar elde edebilmek için o sürece ideolojik, politik

ve örgütsel açıdan hazırlık gerekir. Mevcut çelişkilerin yeniden ve yeniden tahlili gerekir. Hazırlık, nitelikli öngörülerini doğurur. Karşılığı olmayan öngörülerin nedenlerini politik hazırlıksızlıkta aramak gerekir. Öngörü, sürecin örgütlenmesi ve yönlendirilmesi açısından oldukça önemlidir. Bu anlamda ne yaptığını bilen bir birim, komite veya yönetici kurum olmak istiyorsak, öngörülerde zenginleşmek ve derinleşmek gibi bir amacımız olmalıdır. Yeterli donanımımız varsa öngörülerde daha gerçekçi olabiliriz, nesnel temelleri olan öngörüler, ortaya çıkan fırsatları daha erken görmemizi sağlar. Fırsatların değerlendirilmemesi denildiğinde aslında sınıf mücadelesinin önemli itim anlarını ve dönemeçlerini gözden geçiriyoruz demektir. Bu durum sistematik bir hal aldığı bir halk ayaklanmasını da öngörememe gibi bir durum ortaya çıkmaktadır. Bu durum elbette tek başına fırsatlar olgusu ile açıklanacak bir durum değildir. Ancak sürecin öngörülü bir şekilde örülmesi, sınıf mücadelesinde ortaya çıkan fırsatların değerlendirilmesi ile sınıfsal tepkilere dahil olan değil, tepkileri örgütleyen bir hal ortaya çıkar.

Akıp giden mücadeleye dahil olmada yaşanan çekingenlik/tutukluk halini de fırsatların değerlendirilmesini hayata geçirerek aşabiliriz. Koşullar, devrim mücadelesini yürütmek için sürecin en uygun anlarını karşımıza çıkarmaktadır. Bu fırsat anlamına gelmektedir. Korona salgı-

Bir süreçten nitelikli kazanımlar elde edebilmek için o sürece ideolojik, politik ve örgütsel açıdan hazırlık gerekir.

nında faşist iktidar bir kez daha oldukça geniş bir yelpazede teşhir olmuşken, hayatın her alanında, salgının da etkisi ile hoşnutsuzluk giderek artmaktadır. Milyonlar, ırkçılığa karşı tepkilerini sokağa dökerken tutuk kalmak mücadelede ortaya çıkan fırsatları görememek demektir.

Örneğin Ortadoğu'da savaşların artarak devam edeceğini öngörüyoruz. Ancak daha yakından bakıldığında halk isyanlarını da görebiliriz. Dolayısıyla bölgede gelişen isyanlar birbirini tetikler mahiyette ise ülkemizde bu zincirin halkaları olacağını öngörmemiz ve hazırlanmamız gerekmektedir. Zaman dilimimizi belirleyip hedeflerimizi oluşturmalı, hazırlıksızlığı alt etmeliyiz. Bağdat, Beyrut, Trablus, İstanbul, Amed, Serekaniye, Ankara, Tahran, Afrin, Kudüs vs. birbirlerinden çok uzak kentler değildir. Onları daha fazla yakın edecek olan olgu, ileride bu kentlerde oluşacak isyan ve direnişlerdir. Coğrafyamızda öfke birikmeye devam ediyor.

Devrimciler fırsatları değerlendiremediklerinde, karşı-devrimin koşulları kendi lehine çevirmesine de olanak tanımış olurlar. Nasıl olur da, yüzyıldır baskıya maruz kalan bir halk gerçekliği karşısında faşist iktidar hükümünü sürdürebiliyor? Bunun en önemli sebeplerinden birisi, koşulları veya fırsatları göremeyişimizdir. Ya da bizde mi "bu iktidarlar asla yıkılmaz" diye düşünüyoruz?" Oysa her faşist iktidar bir gün son bulacaktır. Önemli olan alternatifini, yani Demokratik Halk İktidarını doğurup doğurmayacağıdır.

Verili zaman diliminde çelişkilere müdahale edildiğinde sınıf mücadelesi açısından bir anlam kazanırız. Doğru zamanda, doğru tarzda, doğru bir pratikle "an"a yüklenmek gibi bir zorunluluğumuz var. Fırsatların efendisi değilsek, süreçlerin kölesi oluruz.

15-16 Haziranlardan Yeni Haziranlara Gezi'ye RÜZGAR EKTİNİZ FIRTINA BİÇECEKSİNİZ!

Faşizm bırakalım dirileri, ölülerimize dahi saygı göstermemekte, gerilla mezarlarına saldırı başta olmak üzere her türlü psikolojik harp yöntemini devreye sokmaktadır.

ABD'de Afro-Amerikalı George Floyd'un ırkçı bir polis tarafından boğularak katledilmesi, başta ABD olmak üzere dünya çapında ırkçılığa ve polis şiddetine yönelik gerçekleştirilen eylemlerle protesto edilmeye devam ediyor. Eylemlerin süreç içinde ırkçılığa ve köle ticareti yapan kişilerin heykellerine yönelmesi dikkat çekici. İngiltere başta olmak üzere çeşitli ülkelerde ırkçı, insanlık düşmanı şahsiyetlerin heykellerine yönelmesi ve kitle baskısı nedeniyle heykellerin bazı heykellerin "korumaya alınması", kaldırılması son derece anlamlıdır. Bu eylemler göstermektedir ki kitleler neyi-ne için yaptıklarının oldukça farkındadırlar. ABD Başkanı Donald Trump'ın iddia ettiği gibi "çapulcu" değillerdir.

Gelişen eylemlere karşı D. Trump'ın ilk refleksi akıllara 7. yıldönümünde olduğumuz Gezi İsyanı'nı ve RTE'nin tepkilerini getirdi. D. Trump da tıpkı RTE gibi ayağa kalkın önce kitleleri kolluk güçleriyle tehdit etti, ardından dalga geçmeye çalıştı ardından da eline bir İncil alarak kameralar karşısında kilise ziyaret etti. RTE'nin her fırsatta kitleleri karşı karşıya getirme çabası, "evde zor tutuyorum" efenmesi ve de "Camiye ayakkabıyla girdiler, içki içtiler" yalanı hala hafızalarımızda güncelliğini koruyor.

Hakim sınıfların ve onların temsilcilerin kitlelerin her hareketi karşısında bu türden benzer bir tep-

kiler vermeleri şaşırtıcı değil aslında. Bu, ilk önce sınıfsal reflekse işaret ediyor. Kolluk güçleri aracılığıyla kitlelerin son derece haklı ve meşru eylemleri kriminalize edilmek isteniyor. Ardından küçümsenmeye-itibarsızlaştırılmaya-karalanmaya çalışıyor; devamında da karşı devrimci kara propaganda devreye giriyor. Başta din olmak üzere çeşitli saiklerle kitlelerin geri yanlarına hitap eden yalanlar devreye sokuluyor.

Hatırlanırsa virüs salgını öncesinde özellikle 2019 yılının sonlarında dünya çapında kitleler sokaklara çıkmış, içinde buldukları koşullara yönelik itiraz eylemleri geliştirmişlerdi. Hakim sınıflar, virüs salgınına da bu eylemleri bastırmak için başarıyla kullandılar. Sınıfların kapatılmasından sokağa çıkma yasaklarına kadar salgınla mücadele adı altında bir dizi yaptırımı devreye soktular. Evde kalmak ve "sosyal mesafe"ye uymak bu dönemin temel sloganı oldu. Hakim sınıflar virüs salgınına kendilerine yönelik gerçekleştirilen eylemlerin ve biriken öfkenin bastırılması için kullanmaya çalıştılar-çalışıyorlar.

Salgına karşı pratik önlemlerin yanında kitle iletişim araçlarını da devreye sokarak kitlelerin korkularına hitap eden bir karşı propaganda

geliştirdiler. Bunda amaçlanan artık yönetemeyenlerin yönetmeye devam edebilmeleri için kitlelerin rızasını yeniden üretmekti. Ve özellikle salgının ve de ölümlerin gerçek nedenlerinin üzerine örtmeyi hedeflediler. Salgının ortaya çıkışı ve insanlığın bu salgın karşısında çözümsüz kalışının gerçek sorumlusu olan emperyalist kapitalist sistemin kitleler tarafından sorgulanmasının önüne geçmek için ellerinden geleni yaptılar.

Ancak virüs salgını öncesinde genel olarak emperyalist kapitalist sistemin sömürdüğü ülkelerde başgösteren kitle hareketleri, bu kez emperyalist sistemin merkezinde baş gösterdi. G. Floyd'un katledilmesiyle sokaklara çıkan kitleler, emperyalist kapitalist sistemin kitle hareketlerini salgını bahane ederek nefesiz bırakmaya çalışmasına isyanla yanıt verdiler. G. Floyd'un "Nefes Alamıyorum" çığlığı başta ABD olmak üzere neredeyse tüm dünyaya yayıldı. Ve etkisi halen devam ediyor. Kitleler, kapitalist emperyalist sistemin politikalarına, bu politikalarla eş güdümlü olarak devreye sokulan kolluk gücü terörüne karşı eylemlere giriştiler. Kitle eylemleri "Nefes Alamıyorum"a pratik bir yanıt oldu. Üstelik bu eylemler, kapitalist sistemin üzerinde yükseldiği kimi

sembolik heykellere ve ırkçılığa yönelidikçe daha bir anlam kazandı.

Faşizmin Nefesiz Bırakma Saldırısı!

Kurulduğu günden itibaren varlık gerekçesi kendisine karşı her türlü muhalefeti bastırmak, ezmek ve "nefesiz bırakmak" olan TC devletinin başta G. Floyd'un katledilmesi olmak üzere bu eylemlere yaklaşımı da son derece manidardır ve aynı zamanda eşine az rastlanır bir ikiyüzlülük örneğidir. R.T.Erdoğan "George Floyd'un işkence sonucu öldürülmesine yol açan ırkçı ve faşist yaklaşım"ı kınamış(!) ve "nerede, ne bağlamda, ne şekilde olursa olsun Türkiye, daima insanlığa karşı her türlü saldırıya karşı durmuştur" ifadelerini kullanmıştır. (29.05)

R.T. Erdoğan bu sözleri söylemesinden kısa bir süre önce TC devletinin bir polisi Adana'da Suriyeli mülteci bir genci yakın mesafeden tek kurşunla katletmişti. R.T. Erdoğan katillerin yargılanması yerine Suriyeli Ali el Hemdan'ın ailesine sus payı olarak vatandaşlık teklif etmekle meşguldü. Faşizmin bu ikiyüzlü ve alçak tutumu, ABD'deki katliamı ve polis şiddetini kınamak için İstanbul'da açıklama yapmak isteyen devrimci gençleri işkenceyle yaka paça gözaltına aldırarak zaten teşhir olmuş durumdadır.

HDP'nin milletvekillerin vekilliklerinin düşürülmesine yönelik Hakkari ve Edirne'den başlatacağını duyurduğu "Demokrasi Yürüyüşü" daha gerçekleştirilmeden birçok ilde gösteri ve yürüyüş eylemleri yasaklanıyor, şehirlere giriş çıkışlar engelleniyor.

Faşizm bırakalım dirileri, ölülerimize dahi saygı göstermemekte, gerilla mezarlarına saldırı başta olmak üzere her türlü psikolojik harp yöntemini devreye sokmaktadır.

TC devleti bir yandan ABD'deki katliamı kınarken, diğer yandan çıkardığı infaz yasasıyla mafyayı, çeteleri, katil ve istismarcıları sokaklara salıp, hapishanelerde devrimci tutsakları virüs salgınıyla başbaşa bırakmakta ve bu arada Adalet Bakan Yardımcısı Uğurhan Kuş'un; "Cezaevlerinde Covid-19'dan ölen olduğunu söylemiyoruz; hiç olmadığını da söylemiyoruz!" açıklamalarıyla süreci yönetememektedir.

Meclis açılır açılmaz AKP-MHP ve Ergenekon artıklarının ilk hamlesinin üç milletvekilinin vekilliklerinin düşürülmesi ve başta silah kullanma yetkisi verilmesi olmak üzere Bekçi Kanunu'nun yasalaştırılması son derece anlamlıdır. Faşizm kendisine bağlı üstelik de "yasal" bir milis ordusu örgütlemiş durumdadır ve her geçen gün onu daha da kurumsallaştırmanın yolunu açmaktadır. Bu hamleleriyle bir yandan kendi saflarını tahkim eder-

ken, diğer yandan da darbe, erken seçim ve Ayasofya'nın ibadete açılması vb. tartışmalarını gündemleştirerek muhalefeti adeta nefessiz bırakmak istemektedir.

Faşizm darbe tartışmaları adı altında sadece ilerici-demokratik muhalefete değil, kendi sınıfdaşı muhalefete de saldırıyor ve dış gösteriyor. CHP'ye yönelik söylemler ve pratik adımlar, AKP-MHP (ve Doğu Perinçek tayfasının) kendi pozisyonlarını tahkim etme girişimleri olarak okunmalıdır. Ankara'nın karanlık koridorlarında yeniden ısıtılan ve tıpkı Ergenekon ve Balyoz süreçlerinde olduğu gibi servis edilen "casus"luk suçlamaları, "ulusalcı" olarak tanımlanan Kemalist gazetecilerin tutuklanması, (faşizm bunu yaparken yine Kürtleri es geçmiyor ve Kürt gazetecileri de tutukluyor) vb. örnekler arka planda devlet aygıtı içinde yeni tepişmelerin, dalaşların olduğuna işaret ediyor.

Faşizm virüs salgınına fırsata çevirme hedefini güttüğünü her fırsatta gösteriyor. Salgın önlemleri adı altında sokağa çıkma yasakları uygularken, "çarklar dönmeli" diyerek

işçi sınıfı ve emekçileri çalışmaya zorlaması yetmezmiş gibi salgın ortadan kalkmamasına rağmen bir yandan da normalleşme çağrılarını yaparak ilk fırsatta AVM'leri açarken futbol maçları oynatmaya, "dügün sezonu"nu açmaya hazırlanırken diğer yandan ilerici ve devrimci güçlerin her türlü etkinliğine, eylem ve protestosuna saldırmaya ve yasaklamaya devam ediyor.

Direnış Nefes Aldırır, İsyan Özgürleştir!

AKP hükümeti virüs salgını nedeniyle almadığı önlemleri, devrimci ve demokrat muhalefetin eylemlerini yasaklamak için alıyor. HDP'nin milletvekillerin vekilliklerinin düşürülmesine yönelik Hakkari ve Edirne'den başlatacağını duyurduğu "Demokrasi Yürüyüşü" daha gerçekleştirilmeden birçok ilde gösteri ve yürüyüş eylemleri yasaklanıyor, şehirlere giriş çıkışlar engelleniyor. AKP sözcüsü, HDP'nin yürüyüşüne izin vermeyeceklerini açıklıyor. Faşizmin bu hamleleri içinde bulunduğu kriz halinden bağımsız değildir. Sıkıştıkça daha çok saldırıyor, yönetememe krizi derin-

leştikçe devrimci ve demokratik muhalefet ve de sokak üzerinde terörünü artırıyor.

Bu faşist saldırganlık, devrimci ve demokrat muhalefetin önüne belli görevler koyuyor. Her şeyden önce hakim sınıfların iki kliğinin arkasına yedeklenmeden ancak bunlar arasındaki çelişkiyi de gözardı etmeden, devrimci ve demokratik muhalefetin kendisine "ikinci bir yol" çizmesi gerekiyor. İçinden geçtiğimiz süreç, devrimci hareketin parçalı oluşu, faşist saldırganlığın boyutu bizleri eylem birliklerine daha fazla önem vermeye zorluyor. Süreç, nefessiz bırakma saldırısına karşı sokağın özgürleştirici pratiğine daha fazla yüklenmeyi gerektiriyor.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 50. ve Gezi İsyanı'nın 7. yıldönümünde yani yeni Haziran günlerinde, kitle hareketi kendi pratiğinden öğrenme ve faşizm tarafından kendisine yöneltilen nefessiz bırakma saldırısını karşılayacak güce sahiptir. Bu tarihsel günlerin varlığı bize, faşizmin ne kadar isterse istesin kitlelere rağmen, kitlelerin taleplerine karşı her zaman kendi politikasını hayata geçiremediğini göstermektedir. Öyleyse geçmiş direniş pratiklerinden öğrenmek, sokağın özgürleştirici pratiğinde ısrar etmek anın devrimci görevidir.

“Haklılığımızı Hatırlatmak İçin Yollara Düştük”

Yaşanan hukuksuzluklarla ilgili Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu (KESK)'na bağlı Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) üyeleri ülkenin dört bir yanından TCDD yönetiminin bulunduğu Ankara'ya doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşü gerçekleştiren BTS'nin Genel Başkanı olan Hasan Beştaş ile TCDD'de yaşanan hukuksuzlukları ve Ankara'ya yapılan yürüyüşü konuştuk.

2018 yılında yaşanan Çorlu Tren Kazası'nın ardından TCDD'nin faaliyetleri kamuoyunda tartışmalara neden oldu. Akıllara son yıllarda yaşanan Pamukova, Sakarya, Ankara gibi tren kazaları geldi.

Yaşanan kazalarla birlikte TCDD yönetiminde yaşanan siyasi kadrolaşma, hukuksuz bir şekilde yapılan sürgünler, sendika düşmanlığı gibi konular TCDD yönetimini ciddi eleştiri konusu haline getirdi. Yaşanan hukuksuzluklarla ilgili Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu (KESK)'na bağlı Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) üyeleri ülkenin dört bir yanından TCDD yönetiminin bulunduğu Ankara'ya doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşü gerçekleştiren BTS'nin Genel Başkanı olan Hasan Beştaş ile TCDD'de yaşanan hukuksuzlukları ve Ankara'ya yapılan yürüyüşü konuştuk.

-Öncelikle sendikanızın örgütlü olduğu yerlerdeki faaliyetleri ile demiryollarında çalışma koşulları ne durumdadır?

-Sendikamız kurulduğu günden bugüne, özellikle AKP Hükümeti döneminde, demiryollarında birçok kaza oldu. Pamukova, Çorlu, Sakarya, Ankara gibi kazalar oldu. Bu kazalar ile ilgili sendikamız kazaların gerçek nedeni, neden kaynaklandığı konusunda bakanlığa rağmen kamuoyuna doğru bilgiler verildi. Diğer taraftan demiryollarında AKP dönemiyle birlikte siyasi kadrolaşma ve atamalar oldukça fazlaştı. Tabi bu da kurumun yapısını bozuyor, kurumdaki işleyişin önüne geçiyor. Biz temelde bunlarla mücadele ediyoruz.

Diğer yandan demiryollarını da ilgilendiren İstanbul'da ve Ankara'da bulunan arazi satışıyla ilgili kamuoyunu bilgilendirmekteyiz. Bunların satılmaması için de mücadele vermekteyiz. Dolayısıyla sendikamız TCDD yönetiminin “ulaşım odaklı olmayan” bu gibi girişimlerinin önünde bir engel teşkil etmektedir. Bu yüzden sendikamız, yönetimin gözünde susturulması ya da yok edilmesi gereken bir kurum olarak görülmektedir. Üstelik demiryollarındaki üst düzey yönetimin birçoğu, 31 Mart seçimlerinden önceki AKP'li İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden geldikleri için mesleki bir tecrü-

HASAN BEŞTAŞ | SÖYLEŞİ

beleri, bilgileri yoktur. Tamamen AKP yandaşlığı üzerinden buralara gelen kişilerdir. Bunlarında bu yerlerde olmaması gerektiği ile ilgili açıklamalarımız oldu. Tüm bunlar toplandığında sendikamız ortadan kaldırılması gereken bir hedef haline geldi.

Sendikamızı tasfiye etmeye sürgünlerle başladılar. Yasa ve yönetmelik gereği yeri değiştirilmemesi konusunda hüküm bulunan sendika şubeler başkanı, temsilciler ve genel başkanımız sürgün edildi. Bu sürgünlerden şu ana kadar geri adım atmadılar. Bu konuyla ilgili bir kamuoyu oluşturmak amacıyla 2-4 Haziran arasında Ankara'ya doğru 3 günlük yürüyüşümüz oldu.

“İşçiler kaos ortamında çalışıyor”

4 Haziran'da TCDD Genel Müdürlük binası önünde yapılan basın açıklaması sonrası, TCDD Genel Müdürü sendikalı üç kişilik bir heyetle görüşeceğini bildirmesine rağmen görüşme yapmadı ve polis tarafından engellendik. Anladığımız kadarıyla genel müdür kendisinin besleneceği bir kaos ortamı yaratmak istiyor ya da ne yaptığının farkında değil. Alınan bu tutum hem işçilerin zararına, hem de kurumun ve insanların zararına. Biz ulaşım iş kolundayız, insan taşıyoruz. Barışçıl olmayan, kargaşa, kaos ortamında

bulunan işçilerin her an kazaya karışabileceğini söylemek istiyorum.

-Siz tüm bu durumları protesto etmek amaçlı protesto gerçekleştirdiniz. Yürüyüş nasıl geçti, sendika ve kamuoyu açısından nasıl bir etki yarattı, yansımaları oldu?

-Biz yürüyüşümüze 2 Haziran'da İzmir, İstanbul, Adana ve Diyarbakır'dan başladık. 4 Haziran'da ise Ankara'da olduk. Ankara yürüyüşümüze birçok ilden destek verildi. Yürüyüşümüzün amacı, bahsettiğimiz bu hukuksuzluklara karşı bir kamuoyu oluşturmaktır. Bunda da başarılı olduk. Gittiğimiz yerlerdeki halkı bilgilendirdik. Çeşitli bilgilendirici görsel materyallerle insanlara sesimizi duyurduk. Başarılı olduğumuza inanıyorum, çünkü kamuoyundan olumlu geri dönüşler aldık. Esasen haklılığımızı hatırlatmak için yollara düştük. Başarılı da olduk.

-Bundan sonrası için bir eylem planınız var mı? Bu süreci nasıl yürütmeyi düşünüyorsunuz?

-Biz önce bu sorunları muhataplarıyla görüşerek kamuoyuna duyurmadan çözmeyi umduk. Ancak bu olmadı. Daha sonra kamuoyunu bilgilendiren çalışmalar yaptık. Diğer yandan siyasiler vasıtasıyla sözümüzü Meclis'e taşıdık. HDP, CHP ve İyi Parti'li vekiller çok yardımcı oldular. Ayrıca süreci yargıya da taşıdık. Yargı sürecimiz devam etmektedir. Bu süreç

içerisinde yeni mücadele yöntemlerini de geliştireceğiz. Hedefimiz, yapılan tüm haksızlıkları gidermek, sürgün edilen arkadaşlarımız için adaleti yerine getirmektir. Bu taleplerimiz yerine getirilinceye kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

“Yapılması gereken halkın anlayacağı şekilde sesimizi duyurmak”

-Birçok muhalif kesime de bu tarz saldırılar gerçekleştirildi. Böylesi durumlarda kamuoyunu harekete geçirmek için neler yapılması gerekir ve sizin kamuoyundan beklentiniz nedir?

-Yirmi yıldan beri kamuoyu üzerinde müthiş bir baskı var. Özellikle son zamanlarda vekilliklerin düşürülmesi, belediye başkanlarına kayyım atanması, gazetecilerin, muhalif öznelerin sebepsiz ya da inandırıcı olmayan sebeplerle gözaltına alınması, tutuklanması, sendikacıların bizler gibi sürgüne gönderilmesi gibi müthiş bir baskı ortamı oluşmuştur. Farklı mecralara yapılan bu saldırılar aslında tek bir amaç için yapılmaktadır: Muhalif sözün kesilmesi.

Burada yapılması gereken şey şudur: Haklarımızı ve yaşanan hukuksuzluğu halkın anlayacağı şekilde kamuoyuna duyurmak ve dik durmaktır. Yoksa bu yaşananlara sessiz kalırsanız, dik durulmazsa hukuksuzlukların daha fazlası gelecektir.

Sarıyer İlçe Sağlık Müdürlüğü'nden tazminatsız olarak işten çıkarılan Türkan Albayrak 22 aylık mücadeleden sonra işine geri döndü.

Türkan Albayrak, 22 Aylık Direnişini Kazanıyla Sonuçlandırdı

Sarıyer İlçe Sağlık Müdürlüğü'nde "Güvenlik ve Arşiv Araştırması" gerekçesiyle 5 Ağustos 2018 tarihinde tazminatsız olarak işten çıkarılan Türkan Albayrak, tek başına 22 ay süren zorlu mücadelesi sonucunda işine geri dönmeyi başardı.

İşine son verilmesi üzerine 3 Eylül günü Sarıyer Kaymakamlığı önünde eylem başlatıp, 22 ay boyunca bu eylemini sürdüren Albayrak, her seferinde polis müdahalesine maruz kalarak, gözaltına alındı.

Albayrak, 22 ay süren mücadelesi sonucunda işine geri dönmeyi anlattı.

İnsanlar için umut

2010'da Beykoz'da bulunan Paşabahçe Devlet Hastanesi'nden "sendikal faaliyet yürüttüğü" gerekçesiyle işten çıkarıldığını anlatan Albayrak, 118 gün yaptığı çadır eyleminin sonucunda şimdiki işine alındığını söyledi.

Albayrak, "Şimdiki kazanım daha farklı. Burada işten atıldım, atıldığım yerin önünden her gün gözaltına alındım ve şimdi tekrar burada işe başladım. Direnip kazanmanın getirdiği bir mutluluk var. Faşizme karşı sokakta direnebileceğini, sokakta kazanabileceğini görmek mutlu ediyor" dedi. İşine geri döndüğünü gören insanların sevindiğini sözlerine ekleyen Albayrak, "Aslında sevinmelerinin nedeni benim işime geri dönmem değil, onlar için umut olmama seviniyorlar. İnsanlar benim kazanımımı aslında hakları elinden alınca ne yapacaklarını gördüler" diye belirtti.

Kapitalizm Normaline Döndü!

Sermayedarların derinleşen krizi ve kapitalizmin faturası ezilen emekçilere kesilmeye devam ediyor.

Pandemi dünyada etkisini sürdürürken çeşitli ülkelerde "Normalleşme" sürecine geçildi. Bu süreçle birlikte pandeminin yarattığı kriz derinleşirken, sermayedarlar harekete geçti. Her kriz döneminde olduğu gibi pandemiyi de fırsata dönüştüren sermayedarlar salgının faturasını ezilenlere kesmekte.

Dünya genelinde pandeminin yarattığı kriz etkisi sürerken, salgında zarar gören sermaye ortakları ve şirketler, bozulan ekonomilerini iyileştirmek için ilk elden işçileri işten çıkarma yöntemine başvurmakta. Salgın döneminde yaşanan krizden sermaye ortaklarının zarar görmeden çıkabilmesi ve aynı zamanda sömürü çarkının işlemesi için egemenler bu ortaklarını teşvik paketleri ile korumaya çabalasa da şirketler büyük zararları karşısında ilk önce işten çıkarmaya hazırlık yapıyor. Sermayedarların derinleşen krizi ve kapitalizmin faturası ezilen emekçilere kesilmeye devam ediyor.

Otomotiv ve petrol sektöründe dünya devleri pandeminin faturasını işçilere kesiyor.

Pandemi sonrasında yaşanan krizle birlikte iflas etme noktasına gelen Renault, 15 bin kişiyi işten çıkaracağını duyurdu. Fransız otomobil markası Renault, işten çıkarmalarla sabit giderlerini 3 yılda azaltmayı planlamakta. Fransa Devlet Başkanı Emmanuel Macron'un salgın dönemiyle birlikte çıkmazda olan otomotiv sektörüne destek sağlayacağını belirtmesine karşın, Renault sermaye giderlerini azaltma hedefiyle dünya genelinde 180 bin çalışanından, Fransa'da 4 bin 600 kişi, dünya genelinde de 10 bin kişi olmak üzere toplamda yaklaşık 15 bin kişiyi işten çıkarmaya hazırlanıyor. Konuya ilişkin Renault'un Üst Yönetici Vekili Clotilde Delbos "Bu plan gerekliydi. Bakış açımızı değiştirmemiz gerekiyor. Dünyanın zirvesinde olmayı hedeflemiyoruz. Biz sürdürülebilir ve kar eden bir şirket istiyoruz." ifadelerini kullandı.

İngiliz spor otomobil üreticisi McLaren pandemi gerekçesiyle 1200 çalışanını işten çıkaracağını açıkladı. Pandemi döneminde fabrika ve showromların geçici kapatılması ve aynı zamanda spor etkinliklerinin iptal edilmesiyle kaybettiği gelir akışı karşısında çözümü işten çıkarmalarla açıklamakta.

Yine Japonya'nın dev markası Nissan maliyetlerini azaltma stratejisi kapsamında ve küresel krizden kaynaklı yaşanan düşük otomobil satışlarını gerekçe göstererek 20 bin çalışanını işten çıkaracağı açıkladı. İşten çıkarmaların merkezinde Avrupa ve gelişmekte olan ülkeler yer alıyor.

Pandemi döneminde yaşanan talep düşüklüğü sebebiyle, Japon firmaların ülke içi ve dışında fabrikalarını geçici süreyle kapatması yine araç üretimini düşürdü.

Koronavirüs salgınında yaşanan talep düşüklüğü sebebiyle, Japon firmaların ülke içi ve dışındaki fabrikaları geçici süreliğine kapatması araç üretimini düşürdü. Otomobil üretim sektöründe

Fransa'da işçiler, nakit para krizini aşmak için Renault'un işçi çıkartmasını protesto etti. Sendika temsilcilerinin açıklamalarına göre 8 bin işçi protestolara katıldı.

Nisan 2019'a kıyasla yüzde 60,9 düşüş yaşanırken, Toyota yüzde 50, Honda yüzde 52, Nissan yüzde 62 seviyesinde kayıp yaşadı. Bu oranlamalara baktığımızda yaşanan kayıp karşısında, sermaye sahiplerinin bu açığı kapatma telaşlarında ilk önce işten çıkarmalara yöneldiğini görmekteyiz.

Petrol sektöründe ise en büyük firmalarından biri olan British Petroleum (BP) 2019 yılı sonlarına doğru enerji piyasasında yaşanan daralma ile beraber Rusya ile Suudi Arabistan arasında anlaşmazlık sonucu oluşan petrol fiyatlarındaki düşüşle birlikte sektör kar oranlarında azalma gerçekleşmişti. Bu düşüşe pandeminin yarattığı talep düşüşü de eklenince enerji sektörü için çalan çanların artmasına neden olmuştu. İngiliz enerji şirketi BP'den nisan ayında yapılan açıklamada, şirketin bu yılın ilk çeyreğindeki kârının, geçen yılın aynı döneminde kaydedilen 2,4 milyar dolardan 1,6 milyar dolar düşüşle 800 milyon dolara gerilediği belirtilmişti. Pandeminin yarattığı fırtına ile başa çıkamayan şirket çareyi küçülmede buldu. BP dünya genelinde 70 bin çalışanın yaklaşık 10 binini işten çıkaracağını duyurdu. İşten çıkarılacak olanların çoğunluk olarak ofis çalışanları olacağını açıkladı. Bu durum birden fazla çalışanın yaptığı işi bir çalışan üzerine yıkılması anlamına geliyor. Ve gelişen otomasyon sisteminin etkisi ile beraber önümüzdeki dönemde diğer sektörlerde de işten çıkarmaların yaşanacağını öngörmek mümkündür.

Daha önce ülkemizde BP Petrolleri AŞ Gemlik Tesisleri'nde petrol fiyatlarındaki düşüş bahane edilerek işçilerin hakları gasp edilmişti. Şirket önce işçilerin ücretlerine nisan ayında yapılan yüzde 17 oranında zammın 3 ay ertelendiğini açıklamış, ardından da bu zammın verilmeyeceğini duyurmuştu. Emperyalist-Kapitalist sistem her krizi fırsata çevirip kendi geleceği için sistemini revize ederken bu krizlerden ilk önce etkilenen işçi ve emekçi kesimi olmaktadır. Büyük çalışan kıyımına gidecek olan tek petrol şirketi BP değildir. ABD'li Chevron da 44 bin çalışanın yüzde 15'ini bu yıl çıkaracağını açıklamıştı. Kuzey Amerika'nın en büyük petrol şirketlerinden olan Schlumberger de bu yıl 1.500 işçi çıkaracağını duyurmuştu.

Türkiye Sınıf Mücadelesinin Mihenk Taşı; 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi

50. yılında Türkiye sınıf mücadelesi içerisinde önemli mihenk taşlarından biri olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, öğrenilmesi zorunlu büyük deneyimleri bağrında yaşatmaktadır.

Bu görkemli direniş o tarihi kesitte sadece işçi sınıfının öne çıkması ve ordu-polis barikatlarını yıkması ile sınırlı kalmayıp reformizm ve işbirlikçi bürokrat sendikalizme karşı devrimci zorun kuşanılması ile birlikte Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarih sahnesindeki yeri ve önemini belirleyen temel süreçlerden biri olmuştur. Aynı zamanda işçi sınıfı ideolojisinin örgütlü bir konsept içerisinde hareket ettiğinde düzeni temelden sarsan yıkıcı sonuçlarına tanıklık etmemizi sağlamıştır. Marx'ın o büyük yapıtında söylediği gibi "zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri olmayanlar" sermaye sınıfına yani kapitalizme ve onun azgın sömürüsüne karşı hak alma mücadelesini dişleri ve tırnaklarıyla kazıyarak sınıf olma bilincini kazanmıştır. Kapitalizm insanın insan tarafından sömürüsünün en yoğun ve acımasız biçimleriyle gerçekleştiği toplumsal sistem olma biçimini alırken, işçi sınıfının da ortaya çıkışını ve adaletsiz düzene karşı tarihsel mücadelesini kendisi için bir sınıf olma aşamasına vardırırmıştır. Bu adım sadece kendisi değil işçi-köylü ve tüm ezilenlerin elinde kurtuluşa giden yolda umut olmayı hak eden bir realiteye dönmüştür. 1871'de 72 günlük Paris Komünü deneyimi, bu tarihsel sürecin miladı olmuştur. Ve bu anlamıyla sermayenin ya da burjuvazinin işçi sınıfına ve onun ideolojisine karşı saldırıları hiçbir zaman bitmemiştir. Kapitalizmin ortaya çıkışı ve emperyalizm aşamasına ulaşmasıyla sermaye proletaryaya karşı saldırısını farklı biçimlerle sürdürmüştür. Yine bir devlet biçimi olan faşizmi işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için sermayenin emrine sunmuştur.

İtalya, Almanya, İspanya, Portekiz'deki faşist iktidar dönemi esasen yükselen işçi sınıfı mücadelesinin bastırılması ve sermayenin sömürü çarkını garantiye alma ve de tüm toplumsal özgürlük taleplerini yok etme üzerine kurulmuştur. Bu kavga 1917 Ekim Devrimi'ni doğurmuş ve dünya proletaryasının Komün deneyiminden sonra ilk devletinin ortaya çıkmasını sağlamıştır. 1949 Çin Devrimi, '68 küresel isyanı ve öğrenci direnişlerinin işçi sınıfının

Toprak işgallerinden, öğrenci gençlik isyanlarına, oradan Paşabahçe, Kozlu, Saraçhane işçi grevleriyle doruğa ulaşan direniş süreci; tarih 15 Haziran 1970'i gösterdiğinde yetmiş bin işçinin iş bırakarak Gebze ve İzmit'te sokaklara inmesi ve 16 Haziran'da yüzbinlerin sokakları zapt etmesine kadar gelişti.

ideolojik felsefesiyle birleşmesi tarihte önemli gelişmelere imza atılmasına yol açmıştır.

Proletaryanın bayrağı etrafında yükselen isyan-özgürlük-bağımsızlık istemleri, Latin Amerika, Uzak Asya ve Afrika ülkelerinde sarsıcı etkilerle yaşanırken Avrupa'daki dalgalanmalar da ardi ardına geliyordu. Dünya genelinde yaşanan bu atmosfer, Türkiye coğrafyasına da yansarak önemli etkiler bıraktı.

Toprak işgallerinden, öğrenci gençlik isyanlarına, oradan Paşabahçe, Kozlu, Saraçhane işçi grevleriyle doruğa ulaşan direniş süreci; tarih 15 Haziran 1970'i gösterdiğinde yetmiş bin işçinin iş bırakarak Gebze ve İzmit'te sokaklara inmesi ve 16 Haziran'da yüzbinlerin sokakları zapt etmesine kadar gelişti. Asker-polis kurşunuyla Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçilerin öldürülmesi, onlarca işçinin yaralanması ve yüzlerce işçinin tutuklanmasıyla ateşlenen fitil, 12 Mart Askeri Cuntası'yla frenlenebilecekti ancak. Yılların bağrında biriktirdiği öfkenin sokakları pratikteki zaptı, egemen sınıfların tüm rüyalarını kaçırmaya yetmişti.

Direniş işçi sınıfının yeni bir dünya yaratma ideallerine ışık oldu. Bir yandan yükselen toplumsal hareketlilik ve bu ha-

reketliliği pasifize eden TİP, Türk-İş ve DİSK; diğer tarafta devrimci ve militan bir gençlik çıkışı... Reformist, parlamenterist, sarı sendika ağalarına karşı direniş sokakları sarsmasını bildi. Ve bu öfke, bağrında '68 devrimci kuşağının nitel şekillenmesini sağladı. Zorun zorla yıkılacağını, parlamenter hayallerin devlet denen aygıt karşısında nasıl kukla bir araç olduğunu somut pratik gösterdi.

Bu anlamıyla 15-16 Haziran hem anda yarattığı etki hem de sonrası açısından politik arenada derin izler bırakmıştır. 1976-77-78 yıllarındaki militan 1 Mayıs kutlamaları keza Mess grevi, Tarih, Netaş ve 1989 Bahar Eylemlerinin yansısı Zonguldak, Tekel ve Metal grevleri 15-16 Haziran'ın olağanüstü birikiminin yansıması olacaktı.

Faşizmin kimi zaman parlamento maskesiyle örtülmesi (Cumhuriyet ve parlamento), kimi zaman demokrasi lafazanlığıyla ortaya çıkması, kimi zamanda aleni bir şekliyle yaşatılması (üç askeri darbe ve bugün R.T.Erdoğan süreci) sınıflar mücadelesinin durumu, dünyadaki genel konjonktür ve emperyalizme bağımlılıkla ilintili olarak ortaya çıkmaktadır.

Yarı-sömürge ülkelerdeki baskı ve hak alma mücadelesi özellikle emperyalist bunalım ve kriz dönemlerinde faturanın

kendilerine çıkmasından kaynaklı çok daha ağır koşullarla çevrilir. Komprador nitelikteki burjuvazinin baskı mekanizmaları çok daha gaddarca ortaya çıkar. Farklı ulus ve milliyetlere yaklaşım bu politikalar ekseninde daha da keskinleştirilir. Demokrasi ve hak alma mücadeleleri bu ekseninde ele alınarak rafa kaldırılır.

Egemen ulus, muhalefeti sistem içinde tutma girişimleriyle dönen çarkın yedeği olarak tutmaya çalışır. Ve bu anlamıyla da tasfiye edilmeye çalışılan devrimci ve ulusal hareketler her zaman esas hedef haline getirilir. Ve böylece emperyalist politikalarla ülke içindeki sömürünün önündeki engeller kaldırılarak mevcut sistem bu sömürünün askeri beklisine dönüştürülür.

Yine bir Haziran ayında bu kez yeni Haziranların isyan yıllarını anıyoruz. Direniş karşısında düştüğü acizliği mezar taşlarından çıkararak, sokaklardaki isyanı bodrumlarda yaralı sivilleri gömerek alan, Rojava Devrimi'ni içine sindiremeyip çetelere ev sahipliği yapan bir iktidar, Haziran direnişleri karşısında tutunamayacaktır.

Buna en yakın zamanda Gezi İsyanı'nda şahitlik ettik. Bastırılan toplumsal öfke patlayacağı anın koşullarını beklemektedir. Tek sorun hazırlıklı olmaktır...

“Kadın Cinayetleri Son Bulana Dek Sokakları Terk Etmiyoruz”

Kadınlar Birlikte Güçlü'nün çağrısıyla toplanan ve aralarında Yeni Demokrat Kadın'ın (YDK) da olduğu kadınlar, 'Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem' yazılı pankartlarıyla bir araya gelerek yaşanan kadın cinayetlerini ve erkeklerin cezalandırılmamasına dikkat çektiler.

'Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Hemen Şimdi' yazısını mor flamalarla tutan kadınlar, Şişhane metro çıkışında bir araya geldi.

Ardından kadınlar flamalarla Şişhane'den yürüyüşe başladı. Şişhane'den zılgıtlarla ve sloganlarla Galata'ya yürüyen kadınlar ardından Karaköy'e indi. Yürüyüş sırasında kadınların etrafı polis ablukası altına alındı.

Karaköy'ün ardından kadınlar Galata Köprüsü üzerinden Eminönü İskelesi'ne geçti. Burada iskelenin karşısında duran kadınlar, ajitasyonlarla sadece bu ayda 20 kadının erkek şiddeti sonucu katledildiğini vurgulayarak kadınlar, katledilen kadınların isimlerini haykırdı.

Ardından Eminönü İskelesinden vapura binen kadınlar, vapurdan Kadıköy'e geldi. Vapurda ise kadınlar, söyledikleri şarkılar ve sloganlarla kadın cinayetlerine karşı mücadele edeceklerini vurguladılar.

Kadıköy'de ise kadınlar 'Kadın Cinayetlerini Acil Önle Hemen Şimdi' pankartıyla vapurdan inmek isteyen kadınlara polis engel oldu.

Ardından aynı pankartla Kadıköy İskelesi'nde açıklama yaptı. Açıklama öncesinde bu polis engellemelerine karşı 'Bizi değil kadın cinayetlerini engelleyin' diyen kadınlar, yaşanan onca şiddet ve cinayetten önce birçok erkeğin tutuklanmadığına dikkat çekerek erkek yargıyı teşhir ettiler.

“Erkekler Yerini Bilsin” Bir İsyanın Hayat Bulmasıydı

Geçtiğimiz günlerde ilk olarak “Ruq” adlı bir Twitter kullanıcısının “Kocam isterse çalışabilir” tweetiyle başladı “ErkeklerYeriniBilsin” sözü ve

çok kısa sürede çok geniş bir kadın kitlesi tarafından sahiplenildi

Çok hızlı yayılan bu söz 2 gün boyunca TT oldu ve üzerinden çok fazla tartışma yürütüldü. “Off yeter”, “Tamam anladık geyik yapıyorsunuz ama suyu çıktı” vs. çıkışları elbette ki erkekler tarafından yapıldı.

Atılan ilk tweet belki bir parça gülmek içindi ancak sonucu “ErkeklerYeriniBilsin” sözünün oldukça geniş kadın kitleleri tarafından sahiplenilmesi oldu. Kadınlar yaşadıkları cinsiyetçi dile, kalıplara, uygulamalara karşı bu sözle isyan ettiler. Erkeklerin rahatsızlıklarının esas sebebi cinsiyetçiliğin bu denli açığa çıkması, bunun ise cinsiyetçiliği boşa düşürerek ve yaratıcı bir biçimde ifade edilmesi oldu.

Kimi tweetlere baktığımızda toplumsal cinsiyet kalıplarını mizah ile iyi bir şekilde ifşa ettiklerini görebiliyoruz: “Biz sizin sünnet olduğunuzu bilmek zorunda mıyız”, “En sevdiğim yemek babalı oğlanlı”, “Şişman erkekler tayt giymesin gözümüz kanıyor”, “Kocam isterse çalışabilir”, “Yemeğin salçalısı, erkeğin kalçalısı”.

Kimi kadınlar ise bu yöntemi tehlikeli buluyordu. Cinsiyetçiliğin altını boşaltalım derken erkeklik hallerini, erkek şiddetini ya da erkeklerin toplumsal konumunu besleyen rolleri sempatik veya sevimli gösterme tehlikesinin varlığına dikkat çekenler de oldu bu anlamda. Elbette ki bu olası... Ancak söz ile birlikte tartışma o kadar yayıldı ki, meselenin politik kadın öznelerini aşarak sosyal medyada erkeklik sorgulamasına dönüşmesi bu tehlikeyi boşa düşürdü. Esasta odakta olan cinsiyetçiliğin gündemleşmesi başarıya ulaştı. Bundandır ki erkekler ve kimi erkek iktidar odakları rahatsız oldu.

Hatta KADEM “İnanmışımız değerleri zedeleyecek boyuta ulaşmıştır. Kınıyoruz, reddediyoruz” diye açıklama yaptı.

Değerler otoritesi KADEM

KADEM kimin değeri, ahlakı olduğunu gayet iyi bilinen(!) değerler otoritesi olarak karşımızda dururken erkekliğin sorgulanmasından duyduğu rahatsızlıkla bir kez daha kendini açığa çıkardı. Ataerkinin yarattığı ve devletin uygulayageldiği bu değerler, bugün erkek egemenliğinin sonucu olarak yüzlerce kadının katledilmesine, milyonlarca kadının ise şiddet görmesine neden oluyor.

KADEM'in inandığı değerler, koronavirüs ile birlikte emek sömürüsünün katlanmasına sebep

#ErkeklerYeriniBilsin

Atılan ilk tweet belki bir parça gülmek içindi ancak sonucu “ErkeklerYerini Bilsin” sözünün oldukça geniş kadın kitleleri tarafından sahiplenilmesi oldu.

oluyor; kadınları ev, mutfak ve yatak odasına hapsediyor.

O değerler kadın mücadelesi yürütenlerin hedefe alınmasına seyirci oluyor.

KADEM kınadığı şey, on binlerce kadının erkeklik değerlerini, öğretilmiş rolleri, cinsiyetçi dili ve kalıpları teşhir etmesidir. Burada, erkek iktidarın bu türden “rahatsızlıklarını” kadınlar üzerinden ifade ederek kendini işin dışında tutmuş olması tekrar açığa

çıktı. KADEM daha önce de akademide taciz nedeniyle gündemde olan Umut Özkırımlı hakkında, AKİT gibi yayınlarda “Fetöcü”, “Gezici” haberleri çıktıktan sonra açıklama yapmayı uygun bulmuştu.

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu, sosyal medya hesabından KADEM için oldukça isabetli bir şekilde “Gongo” (Gongo, Makbul Sivil Toplum anlamına geliyor) tanımlaması yaptı. AKP'nin Türkiye kadın hareketine alternatif olarak konumlandığı KADEM gerçekten tam makbul rolünü oynuyor.

Yeniden sözüme gelirse, azımsanmayacak bir sayıda erkekliğinden adeta intihar etmeye girişen erkekler de var! “Sevgili eşim şort giymeme müsaade etti, teşekkürler sevgili karıcığım” gibi tweetlerle sürece dahil olan erkekler adeta bir günah çıkarma seansına giriştiler. Kadınların tweetlerinin odağından çıkmak için attıkları tweetlerle erkekler, ne denli meseleyi aştıklarını iddia etmeye çalışsalar da esas gerçek yaşamın her alanında karşımıza çıkıyor elbette.

Erkekler gölge etmesin başka ihsan istemez

Kadınlar bu söylemler, dil ve kalıplar sonucu şiddete, emek sömürüsüne ve katliamlara maruz bırakılıyor. Ancak arkasında kapı gibi erkek devlet olan erkekler suyunu çıkardığımızı ifade ettikleri tweetlerimizden kendi erkeklikleriyle bir parça yüzleşiyor olmaları ya da yaşamda barışık oldukları bu kalıpların teşhir ediliyor olması nedeniyle rahatsız oldular.

Erkekler samimiyetle kadınlarla dayanışmak istiyorlarsa, örneğin 8 Mart'a, 25 Kasımlarda ve bilumum kadın eylemine gelmek, erkekler yerini bilsin eyleminde kadınlarla tweet yarışına girmek yerine kendilerini sorgulamalıdır... Kadın gündemini erkekliklerini üretmek için değil, erkeklikleri ile yüzleşmek için takip etmelidir...

İşgal ne Demektir? Efrîn'in Gizli Zindanlarına Bakın, Melek'e Bakın!

20 Ocak 2018'de TC devleti "Zeytin Dalı" ismini verdiği operasyonla, Rojava'nın Efrîn bölgesini işgale girişmiş; devamında askeri gücü ile işgalde kullanışlı aygıtlar olarak kullandığı çeteleri bölge halkının başına bela etmişti. Suriye ve Rojava halklarının kanını döken bu çeteleri de, o dönem bizzat Cumhurbaşkanı Erdoğan, "Suriye'nin gerçek sahipleri" diyerek sahiplenmiş, rakipleri ile yaptığı bir atışmada bu çeteler için "sen sıcak yatağında yatarken, o ÖSO'lar benim Mehmedim'le beraber, senin o kol kanat gerdiğin teröristleri yok ediyorlar" ifadelerini kullanmıştı.

Erdoğan ve TC devleti, daha en başından itibaren Kürt ulusal özgürlük hareketinin bu bölgede yarattığı eşitlikçi ve özgürlükçü dönüşüme diş bilmeye başlamış; hem Rojava devrimini boğabilmek hem de bu meseledeki "hassasiyetini" bahane ederek işgal ettiği toprakları genişletmek için her türlü barbar ve acımasız yolları denemişti. Çok uzak değil, son yıllara şöyle bir göz atıldığında bu görülecektir.

Kefil olunan bu çetelerin son dönemde özellikle kadınlar ve çocuklar üzerinden baskı oluşturmaya çalıştığı görülüyor. Sokak infazlarının, keyfi tutuklamaların yaygınlaştığı, baskının gündelik hale geldiği Efrîn'de çocuklar ailelerinden zorla kopartılarak çetelere katılıyor ve Kürt halkının çocukları yine zorunlu olarak Libya'daki savaşta ölüme yollanıyor. Suriye İnsan Hakları Gözlemevi, 150'ye yakın çocuğun 14 Mayıs tarihinde Hafter Güçleri'ne karşı savaşmak için Libya'ya gönderildiğini raporlamıştı. Raporda, çocukların büyük çoğunluğunun Sultan Murat Tümeni'ne bağlı olarak savaştırıldığı da belirtiliyor

2 yıldır kayıp kadınlar videoda görüldü

Kadınların kaçırılarak ve tutuklanarak çeteler eliyle işkenceye maruz bırakıldığı bilinen bir durumsa da geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan bir görüntü, bu durumun artık inkar edilemez olduğu bir noktaya getirdi.

Doğu Guta'dan Efrîn'e getirilen çete artıkları ile işgalden beri burada olan çetelerin araların çıkar dalaşları olduğu, yer yer çatışmalar çıktığı ve durumun gergin olduğu biliniyordu. Özellikle El Hamzat, Ehrar El Şam ve Ceyş El İslam çeteleri arasındaki çatışmalar son derece ciddi. Bu çatışmalı durumun ardından El Hamzat

Biz de cesaretimizi, hayatları pahasına hayır diyen kadınlardan; Melek'ten alıyoruz. Kadınlardan alınan bu cesaret; daha önce işgalcilerin ve Türk ordusunun Rojava'da canına okumuştur ve elbet yine okuyacak!

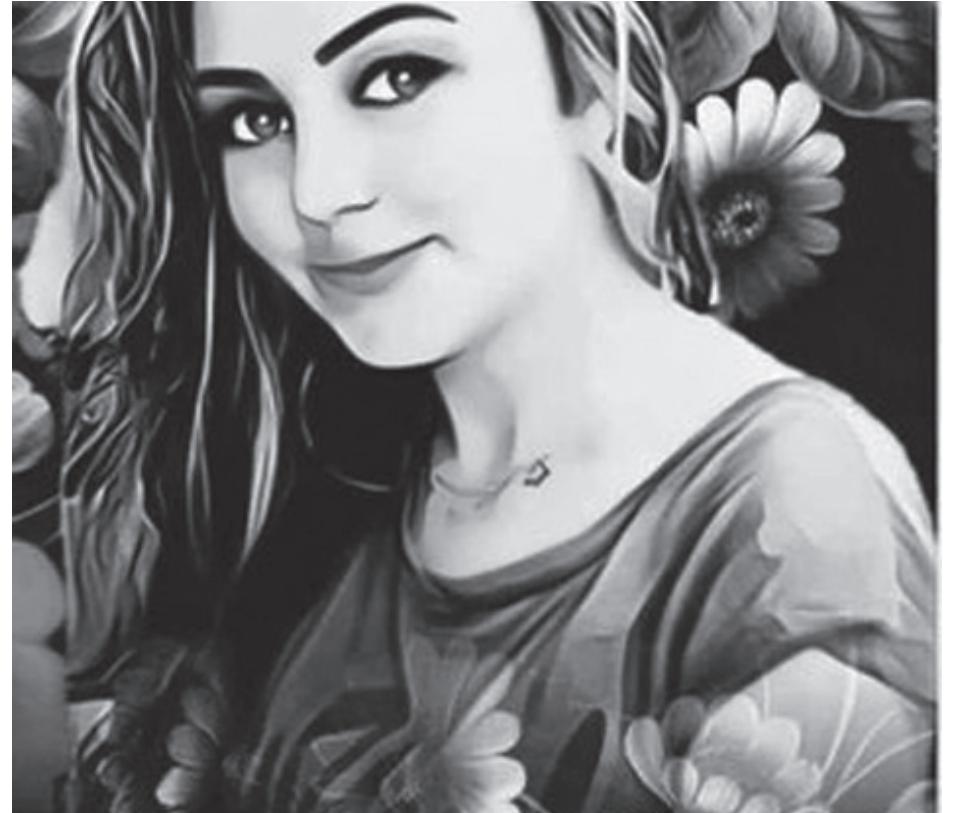
çetelerine bağlı gizli zindanlarda tutulan kadınlar, başka bir zindana sevk edilirken; kadınların bedenlerinin teşhir edildiği ve işkence gördükleri görüntüler ortaya çıktı. Bu görüntülerdeki kadınların bir kısmının yakınları, kadınların kiminin 2 yıl önce kiminse yakın zamanda kaçırılan kadınlar olduğunu tespit etti.

Bunun üzerine Rojava ve Suriye'de bulunan Ezidi, Kürt, Arap ve çeşitli milliyetlerden kadınlar onlarca eylem yaparak kadınlara yapılan işkenceyi protesto etti, uluslararası kurumların bu işgale ve işgal sonrasında yaşananlara dönük sessizliğini kınadı. Kadınlar öfkeli, bölgede çeşitli milliyetlerden halklar öfkeli. Çünkü bu görüntü Efrîn'de işlenen gizli kalmış suçların sadece bir kısmını gösteriyor ve bölgede TC devletinin beslemesi çeteler eliyle belgelenemeyen birçok suç işleniyor.

Kadınlar çok net. "Türk devleti ve çetelerinin uygulamaları DAİŞ pratiğinden farklı değildir" diyorlar ve öylesine haklılar ki... Çünkü bu görüntülerde tespit edilen kadınlar dışında ne kadar kadının TC devletinin denetimindeki bu gizli zindanlarda tutulduğunu bilmiyor ama kadına dönük bu düşmanlığın bu seviyesinin, tecavüzcü-katil ordusu DAİŞ'ten devraldığı muhakkak. Oysa Rojava'nın önemli kentlerinden biri olan Efrîn, işgal öncesi Suriye'deki en güvenilir yer olarak bilirdi ve özellikle kadınlar tarafından kadınlar için güvenli bir alan haline getirilmeye çalışılıyordu. Efrîn'de işgalle değiştirilmeye çalışılan bir gerçeklik de budur.

Çetelerden "Kadınların onurunu koruyoruz" videosu!

Bu görüntüler hem bölge halklarının hem de uluslararası kamuoyunun tepkisini çekince, çeteler, TC devletinin Ali Cengiz oyunlarından birine başvurular. Sosyal medyada kurgu olduğu açıkça anlaşılabil-

len bir görüntü paylaşan çeteler, önceki görüntüde yaşananların hesabını sorduklarını iddia ettiler! Videoda Cemil Rizik Ebu Said adlı çete başı, yüzü kapalı ve ayakları bağlı bir erkeğe işkence yapıyor ve "Kadınların onurunu koruyoruz. Kadınlara baskı yapanlardan hesap soruyoruz" diyor. Görüntülerin sonunda ise çete başı çekimi durdurması için kameramana işaret yapıyor.

Kurguyu bile yapamadıkları bu görüntünün inandırıcılıktan uzak olması o kadar küçük bir ayrıntı ki... Çünkü koca bir gerçek var; kadınlar hala serbest değiller ve El Hamzat çetelerinin elinde, zindandalar! Hem de bu görüntülerin açığa çıkmasının ardından Türk devletine bağlı 'askeri polis' tarafından, çetelerin sorgulanıp kadınların başka bir yere sevk edilip; sonrasında yeniden El Hamzat çetelerine teslim edilmesinden kaynaklı...

Cesaretimizi Melek'ten alıyoruz!

İşgal ve çetelerle yaşamın anlamı sadece bu kadarla sınırlı değil, kadınlar açısından... Son olarak 16 yaşındaki Melek Nebîh Xelîl'in yaşadıkları, işgalin en önemli karşılıklarından birinin kadın bedeni ve iradesi üzerinden kurulmaya çalışılan egemenlik olduğunu ve bunun da kadınlar ve çocuklar için cinsel saldırı ve katliam anlamına geldiğini gösteriyor.

Melek, TC ordusuna bağlı Suriye Milli Ordusu (SMO) bünyesindeki Sultan

Murat Tümeni grubundan bir çete üyesi tarafından evliliğe zorlanmış ve bunu reddetmişti. DAİŞ'ten zerre farkı olmayan çeteler, Melek'i 18 Mayıs'ta kaçırarak cinsel işkence yapmış, ardından da katlederek, cenazesini Azez'in Firiziye köyü yakınlarına bırakmışlardı. Melek'in cenazesi 5 Haziran günü köylüler tarafından bulundu.

Sultan Murat Tümeni, Melek'i kaçırma ve öldürme cesaretini nereden alıyor? Bağlı olduğu Türk ordusundan, işgalci olmaktan ve erkeklikten! Biz bu cesareti tanıyoruz. Boşanmak isteyen, erkeklere "hayır" diyen, kendi yaşamına dair karar almak isteyen kadınlara dönük erkeklerin saldırılarından tanıyoruz. LGBTİ+'lara ve çocuklara dönük cinsel saldırılarda bulunan ve nefret suçları işleyen erkeklerden şahidiz bu cesarete... Bu cesareti nereden aldıklarımızı da biliyoruz. Erkek dayanışmasından, erkeğin örgütlü kötülük gücünden, devlet kurumlarının kendilerine kol kanat germesinden alıyorlar. Bir coğrafyayı işgal etme hakkını kendinde bulan bir devletin, kadınlar üzerinden sürdürdüğü işgal politikalarından alıyorlar.

Biz de cesaretimizi, hayatları pahasına hayır diyen kadınlardan; Melek'ten alıyoruz. Kadınlardan alınan bu cesaret; daha önce işgalcilerin ve Türk ordusunun Rojava'da canına okumuştur ve elbet yine okuyacak!

VATANDAŞ KÜRTLER!

Kürt toplumunun ötekileşerek ancak kendi yaşamını sürdürmesi, aslında Kürtlerin kendileri için yaşamadığını ve Türk ulusal varlığına köle ettirilmek istenildiğini bizlere kanıtlamaktadır.

Ulus devletlerde vatandaşlık anlayışının hak ve hukuk konusunda eşit bir yapısının olduğunu savunan ulus devlet sistemleri, kendi sınırları içinde barındırdıkları farklı etnik toplumlara uyguladıkları dayatmacı yönetimle; eşitlik konusunu farklı etnik kökenli toplumlar nezdinde bir kez daha tartışma konusu yapmıştır.

Ulus devletlerde, devlet-toplum ilişkilerinin “sözde” eşit mesafeli ilkelere göre düzenlenmesi, ulus devletlerin modern ve demokratik bir işlev üstlendiklerine dair bir iddiadır. Birçok liberal düşünürün göre bu şekilde oluşturulan vatandaşlık kavramı, insanların yerel seçme ve yönetilme tercihlerini vatandaşlık konumuyla belirlemektedir.

Oysa ki yaşanan somut gerçekliğe baktığımızda bunun bir algı çalışması olduğu gerçekte ulus devlet modeli içinde yaşayan farklı toplumların vatandaşlık kisvesi altında sosyo-politik bir ayrıma tabi tutulduğunu görebilmekteyiz. Ki, ulus devlet modelinin karakteristik yapısından dolayı normal olan bu durum günümüz dünyasında toplumları bir uyanışa doğru yönlendirmektedir.

Etnik ve kültürel farklılıklara eşitlik temelinde yaklaştığını iddia eden Türk ulus devleti, ulusçu hukuk normları üzerine inşa ettiği adalet sistemini bugüne kadar hem Kürtler üzerinde hem de diğer milliyet ve inançlar üstünde faşist kurullarla yasallaştırmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin ulusal “hukuk üstünlüğü” olarak resmileştirdiği “hukukun gücü” yaptırımı, Kürt ulusu için daima inkâr ve asimilasyonun demek olmuştur. Bu devlet hukuku, aynı zamanda Kürt ulusunu sivil toplum kulvarında ötekileştiren “özel bir devşirilmiş topluluk” olarak konumlandırmıştır. Bu ise beraberinde Kürt ulusu içinde sadece sınıfsal değil, farklı parçalanmalara neden olmaktadır. Kürt ulusu içinde TC devletine dayanan, Kürtlüğünü Türklük üzerinden tanımlayan kişilerin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Türkiye devleti içinde asimile etmek için seçici politikalara tabi tutulan Kürt-

ler, vatandaşlığa dayalı ulusal kamu hukukuyla ötekileştirilmek istenen, varlığı red ve inkar edilen bir ulustur. Ulus kimliği kabul edilmeyen, etnik ve kültürel boyutta içi boşaltılmaya çalışılarak vatandaş kabul edilen Kürtler, TC devletinin tarihi boyunca ezen ulus şovenizmine maruz kalmışlardır. Bu koşullar içinde Kürtlerin kelimenin gerçek anlamında vatandaş olmaları mümkün değildir.

Bu vatandaşlık gerçeği karşısında farklılık taleplerinin siyasal alana taşınması, Kürt ulusu adına aciliyet gerektiren etnik bir sorumluluktur. Ulus devlet egemenliği içinde Türk ulusuyla eşit bir şekilde kendi etnik aidiyetini ve özgürlüğünü yaşayamayan Kürt ulusunun, hukuksal olarak kendi temel haklarını kazanması için mücadele etmesi; kendi yok oluşunu engelleme adına ciddi bir eylemdir. Bugün vatandaş olarak egemen Türk ulusunun tahakkümü altında yaşayan Kürt ulusunun kendi varlığını anayasal bir güvence altına alması mücadelesi vermesi kadar doğal ve insani bir tavır olamaz.

Türk Ulusal Devletinde Kamusal Alan ve Kürtler

Türkiye’de ulusal tanımlanın etkisi altında gelişen kamusal alan, farklı etnik kökenli toplumları bireysel ve çoğulcu katılımlardan soyutlayan tek millet anlayışına dayanmaktadır.

Türkiye’de bu şekilde yaşanan kamusal alan, farklı toplumların kamusal taleplerinin kamusal alan dışında tutulduğu modern ulus devletinin bir savunusuna dönüşmüştür. Bir toplumun özgürlüğünün diğerininin başladığı yerde bitmesi, Kürt toplumunun Türkiye’de yaşadığı kamusal alanı bizlere olduğu gibi göstermektedir.

Kamusal alanın bir yasaklama aracı olarak kullanıldığı Türkiye’de, toplumsal taleplerin kamusal alanda olmadığını ve Kürt ulusunun temel haklar konusunda kamusal alanda birey ve toplum olarak kabul edilmediği böylelikle bir kez daha anlaşılmaktadır. Kamusal alanın faşist

zihniyetin bir çıkarsaması olarak tekçi devlet erkinin elinde olması, bu alanın devlet tekeli olarak, devlet tarafından sistematikleştirildiğinin kanıtıdır.

Dolayısıyla Türkiye’de kamusal alanın, Kürt ulusu ve Türk olmayan diğer milliyet ve inançlarla felsefik bağlarının kopuşu, sınırları tek ulus faşizmi üzerine çizilmiş Cumhuriyet rejiminin inkârcı anlayışını bir kez daha bizlere hatırlatmaktadır. Ulus devlet hakimiyetinin her zaman kamusal alanda uygulandığı Türkiye’de, ulus devlet şovenizmine göre şekillenmiş vatandaşlık terimi, tanımı gereği farklı etnik kökenli ulus ve milliyetleri, kamusal alanı içinde asimile etmektedir.

Dolayısıyla Türkiye’de kamusal alan nötr bir düzlem olmayıp, doğrudan farklı toplumların siyasi çatışma alanı olmaktadır. Böylelikle Türkiye’de kamusal alan farklı toplumları birbirlerinden ayıran bir filtre mekanizması da görmektedir. Kürt halkının, Türkiye kamusal alanı içinde sosyal ve siyasal alanda kendi aidiyetini “ötekileşmeden” yaşayamaması, Kürt ulusunun yaşadığı asimilasyon gerçeğini bizlere göstermektedir.

Bu nedenle Kürt toplumunun ötekileşerek ancak kendi yaşamını sürdürmesi, aslında Kürtlerin kendileri için yaşamadığını ve Türk ulusal varlığına köle ettirilmek istenildiğini bizlere kanıtlamaktadır. Kürtlerin tarihten günümüze yaşadığı bu gerçeklik, Kürtlerin; dil ve kültür alanında neden yok olma tehlikesiyle karşı karşıya geldiklerini bizlere anlatmaktadır. Sosyal ve politik gelişimin arenası olarak

bilinen kamusal alan, ulus devlet yapısı itibarıyla, Kürt toplumunun ve diğer etnik toplumların kendi köklerine yabancılaştırıldığı bir alandır.

Ve bu alan tarih sahnesinde tekçi Türk ulusalcı zihniyeti tarafından varlığını sürdürmektedir. Kürt halkı için politik katılım krizinin yaşandığı kamusal alan, Kürtlerin bireysel ve toplumsal olarak yaşadığı benlik çatışmasını gün geçtikçe artırmaktadır. Sosyalleşmenin kayıtsızlaştırıldığı Türk ulusalcı kamusal alanı, merkantalist bir sürecin gelişimi olarak Kürtlerin bağımsızlığını tehdit eden ciddi bir problemdir.

Türkiye’de “saray kamusalılığı”nın sosyo-politik resmini çerçeveleyen kamusal alan, Kürt ulusu ve diğer Türk olmayan milliyet ve inançlar için özgürlüğü ve bağımsızlığı tehdit etmektedir. Türk ulusal ve kültürel hegemonyasının gerçeği olan bu durum, ırkçı faşist Türk milliyetçiliğinin, Kürtlere yaşattığı etnik bir dayatmanın hukuksal anlayışıdır. Tek ulus gerçekliğini yasallaştıran Türk devleti, kendi ulus statüsünü, Kürt ulusu ve diğer milliyet ve inançları baskılayıp sömürmek için kullanmaktadır.

Tarihten bugüne klasik devlet anlayışının bilinci olan bu durum, çoğulculuğu sembolleştiren kamusal alanı, Kürt ulusuna karşı, ulusal tahakküm adına “taktikleştirme” ve “taktikleştirme” çabasıdır.

Kapitalist yönetim sisteminin çelişkisi ve otoritesi olan bu gerçeklik, Kürt ulusu için ve diğer Türk olmayan milliyet ve inançlar için, tekrar değerlendirilmelidir.

Pandemi Perdesi

HDP'ye Dönük Saldırıları Gizleyemez!

Karantina ve şimdi de “normalleşme” süreci ile birlikte temel kaygısının halk sağlığından çok uzak olduğunu her adımında ortaya koyan TC devletinin bugünkü temsilcilerinden AKP, sömürücü ve erkek egemen sistemin süreğenliğini garanti altına almak adına bu süreçten bir nimet olarak faydalanmayı esası olarak ortaya koydu. 2015 itibarıyla arşa çıkardığı faşizminin bir parçası olarak ele aldığı bu süreçte de işçi, emekçi, Kürt, kadın, LGBTİ+’lar başta olmak üzere ezilen her kesimin kazanımlarına bir bir el konulması, sömürünün derinleştirilmesi temel gündemi oluşturdu.

Koronavirüs pandemisi, mevcut ekonomiHalihazırda var olan kriz halinin üzerine örtmek açısından bulunmaz bir fırsat olarak kullandığı pandemi ile ezilenler ve ezilenlerin birlikte mücadele hattına dönük saldırılarını perdeleyen sömürücü ve erkek egemen sistemin bir parçası olarak TC devleti de AKP/MHP ile birlikte üzerine düşen görevleri yerine getiriyor.

“TC devletinin varlık zeminini ne oluşturuyor?” sorusuna aranacak cevap, bizim esasa ilişkin tartışma yürütmemizin önünü açacaktır. Bu esasa varmak, bugünü anlamak ve buna uygun konumlanmış gerçekleştiren ezilenlerin birlikte mücadele hattını güçlendirmek için elzemdir.

TC'nin varlık zemini: Katliam, zulüm, sömürü

TC devletinin varlık zeminine ilişkin aradığımız cevap, pandemi ile perdelenmeye çalışılan saldırı politikalarının yöneldiği yerleri incelememizle dahi açığa çıkarılabilir. Sermayeyi koruyup kollayan, Kürt halkına dönük saldırılarında hız kaybetmeyen, kadın ve LGBTİ+’ları yaşamın her alanından silmeye çalışan TC devleti, varlık zemininin ezen-ezilen çelişkisi bağlamında nereden beslendiğini açıklıkla bir kez daha ortaya koymuştur.

Koronavirüs salgınının yaşadığımız topraklarda da görüldüğünün ilk açıklandığı günden itibaren çıkardığı paketler işçi ve emekçilerin en temel haklarına göz dikip sermayedarların çıkarlarını koruma odaklıyken Kürt halkına dönük sistematik saldırı dalgası kayyım atamaları, gözcü-tutuklama operasyonları, Rojava’ya yönelen işgalci ve ilhakçı politikalar; infaz yasasındaki değişikliklerle çocuğa dönük cinsel istismar, kadına dönük cinsel şiddetin önünün açılması, kadına şiddete karşı 6284 sayılı yasanın ve beraberinde İstanbul Sözleşmesi’nin rafa kaldırılması, Diyanet başta

olmak üzere birçok kurum ve kişinin LGBTİ+’lara dönük nefret söylemleri pandemi sürecinin ana damarlarını oluşturdu.

Sürecin ana damarını oluşturan bu politikaların yöneldiği kesim, dönemsel veya mevcut siyasi iktidarın muhtevası ile açıklanamaz kuşkusuz. Burada TC devletinin varlık zeminine aradığımız cevap devreye girmektedir. Hakim sınıf ideolojisi ile yoğrulmuş devlet anlayışını tekçi ve erkek anlayışıyla bütünleştirerek güçlendiren, ezen-ezilen ilişkisini ulusal ve cins çelişkisini boyutlandırarak korunaklı hale getiren TC devleti bugün AKP eliyle beka sorunsalını bu çelişkiler bağlamında çözmeye çalışmaktadır.

Bir asır önce Ermeni Soykırımı ile kuruluşunun temellerini atan devletin devam eden yıllarda Kürtlere dönük saldırı politikalarının devreye girmesi, şovenizmin ezilenler arasındaki ortaklaşa mücadele hattına dönük nifak tohumu olması niteliğiyle alakalıdır. Dolayısıyla kuruluşundan bu yana beka sorunsalını aşamamış olan TC devletinin şovenizme bağlılığı oldukça derindir. Bunu en net Gezi İsyanı ve Kobanê Serhildanı’nın ardından gördük.

Bu süreçlerin kitlelerde yansımaları şovenizmde kırılmalar biçiminde yaşanmıştır. Bu kırılmalarla birlikte mücadele güçlenirken, TC devletinin beka sorunsalını derinleştirmiş ve hemen sonrasında faşizmin en yalın halinin sergilendiği günleri getirmiştir. Katliam ve siyasi soykırım operasyonları en üst raddeye taşınmış, Kürt halkının iradesi ve kimliğine dönük saldırılarla beraber şovenizme kan taşıyan politikalar artırılmıştır. Ulusal meselenin TC’nin varlığı açısından nasıl kritik bir noktada durduğuna son 5 yılda yaşananlara göz attığımızda dahi şahit olmamız mümkündür.

Kürt düşmanlığı baki

Pandemi gündemi ile halkın gündeminde zorunlu olan değişimlerle, ezilenlere

ve ezilenlerin mücadele hattına dönük saldırılarını bu gündem eşliğinde normalleştirmeye çalışan AKP’nin son hamlesi 4 Haziran günü oldu. TBMM’de dokunulmazlıkları kaldırılan DTK Eşbaşkanı ve HDP Hakkari milletvekili Leyla Güven, HDP Diyarbakır Milletvekili Musa Farisoğulları tutuklandı. Yine vekilliği düşürülen CHP Milletvekili Enis Berberoğlu, tutuklanmasının hemen ertesinde koronavirüsten kaynaklı tahliye edildi. Ancak ne hikmetse aynı virüsün HDP milletvekillerine etkisi olmayacağı kararlaştırılmış olmalı ki, Leyla Güven’in iki aylık hapis cezasının olmasına karşın önce hapis hane kaldı bir süre sonra ise tahliye edildi ve Musa Farisoğullarının tutsaklığı hala sürüyor.

Gerek AKP/MHP ittifakının HDP nezdinde toplumsal muhalefete ve Kürt halkına dönük aleni saldırıları, gerekse CHP’nin “hak-hukuk-adalet” söylemleri eşliğinde sözde muhalefet ile AKP/MHP ikilisine verdiği destek bir kez daha açığa çıktı.

CHP, AKP/MHP ittifakının aleni şekilde gerçekleştirdiği saldırı furiasına, tezkere ve dokunulmazlıklar meselelerinde açıktan destek verirken böylesi süreçlerde “hak-hukuk-adalet” söylemi ile toplumsal muhalefeti sönmüştür. Nitekim 4 Haziran’ın ardından yapılan açıklamalarda tıpkı 2017’deki Adalet Yürüyüşü’nde olduğu gibi HDP’li milletvekillerine değini bile yapmaktan kaçınması bununla alakalıdır.

Güven ve Farisoğulları’nın vekilliklerinin düşürülerek tutuklanması ve son 3 ayda gerçekleşen kayyım atamaları, Kürt halkının iradesine dönük saldırıların pandemi de dahil hiçbir “olağanüstü hal” tanımayacağına göstergeleri olduğu kadar esas meselenin halk sağlığı değil, mevcut krizi aşmak ve bekayı sağlama almak olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Yine mezarlıklara dönük saldırılar da

bu kapsamlı politikanın ve düşmanlığın bir yansıması olarak yaşanmaya devam ediyor. En yalın haliyle ifade etmeliyiz ki: TC devletinin Kürt düşmanlığı baki ve bu düşmanlık kodlarına işlemiştir. Dolayısıyla bu düşmanlığı, üstünü örtme yada üstü örtülü bir biçimde yaşama geçirme kaygısı taşımaksızın en net ve çıplak haliyle yaşama geçirmektedir. Pandemi etrafında yaşanan gelişmeler dahi bu gerçekliğin üstünü örtmemektedir.

Öyle ki, Leyla Güven’in ezilenlerin birlikte mücadele hattında sahip olduğu yer, bu saldırıların boyutunu açıklamaktadır. TC devleti, Kürt halkına dönük topyekun saldırılar bir yana Kürt halkının temsilcilerinden, öne çıkan siyasetçilerinden tek tek intikam almaya odaklanmış durumda. Başladığı açlık grevi ile güçlü bir direniş odağı yaratan Leyla Güven’e yaklaşım bunun göstergesi.

Kürt halkının kimliği ve iradesine dönük saldırılara karşı açlık grevine giren ve 6 aylık bir direnişin odağında yer alan Güven, ayrıca kadınların yaşamın her alanında olduğu gibi siyasette de yer almasının tutuklama ve kayyım atamalarıyla engellenemeyeceğinin simgesi olmuştur. İnfaz yasası ile cinsel istismar ve cinsel şiddetin önünü açan, 6284 sayılı yasayı pandemiye bahane ederek askıya alan devletin kadınların tüm kazanımlarına birer birer saldırmasının bir parçası olarak Leyla Güven’in vekilliği düşürülmüş, 6 aylık direnişin “sözde” hesabı görülerek kadınlara gözdağı verilmiştir!

3 aylık pandemi sürecinde yaşananlar ve en nihayetinde 4 Haziran’da HDP’ye dönük saldırı, yaşadığımız topraklarda TC devletinin varlığının zeminini bizlere sunarken aynı zamanda sınıf mücadelesinin de hangi mücadele hattından hangi toplumsal dinamikten beslenmesi gerektiğini tekrar ortaya koymaktadır.

Var olan saldırılar, devletin çelişkiden beslendiği yerleri gösterirken bizim besleneceğimiz hat ise, emeğimizi, kimliğimizi, irademizi savunmaktan ve bu anlamda ezilenlerin birlikte mücadele hattını güçlendirmekten geçmektedir.

Leyla Güven ve Musa Farisoğulları için her sokağa çıkış, onların nezdinde irademizin ve kimliğimizin teslim alınamayacağına dair sözümüzü dile getirmektedir. Tüm tutsak seçilmişlerin tutusaklığına son vermek, birlikte mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Demokrasi Yürüyüşü, HDP ve Birleşik Mücadelenin Yükseltilmesi Zorunluluğu Üzerine

İster sokak eylemleri, sokağa dönük çalışmalarımız olsun isterse de doğrudan kitle örgütlenmesini hedef alan politik pratik faaliyetlerimiz olsun hepsini kitleyle bağlarımızı güçlendirebilecek kitlelerin örgütlü gücünü yükseltebilecek bir içerikle oluşturmamız gerekmektedir. Bunu başarabildiğimiz oranda sistemin faşizan saldırılarını boşa düşürme gücümüz artacaktır.

Hepimiz tanıklık ediyoruz, George Floyd için yapılan ırkçılık karşıtı eylemlerde, dünyanın birçok noktasında vakti zamanın efendileri, köle tüccarları ve sahiplerinin heykelleri bir bir yıkıldı, yerinden sökülüp tuzlu sulara yuvarlandı.

Hiç şüphesiz gelecekte bir yerde, bugün ülkemizde faşizanlıkları ile nam salanların sağ soldaki tabloları varsa heykelleri zulümden bıkan halkın elleriyle parçalanacaktır. Bugün kayyum siyaseti ve milletvekillerine dönük darbeci tutumları ile demokrasinin zerrelere bile ortada bırakmamaya ant içmiş bilimum faşist, tarih çöplüğündeki yerini alacaktır. Ama o günlerin gelmesine henüz var, o günlerin gelebilmesi için şimdi "yürüme" zamanı.

Demokrasi yürüyüşünün ötesinde daha uzun erimli olan yürüyüşümüzün ana kodlarını HDP'ye dönük saldırılar bağlamında tartışmak gediği doğru yere koymak bakımından önemli bir yerde durmaktadır.

Meclis açılır açılmaz, HDP milletvekilleri Leyla Güven ve Musa Farisoğulları ile CHP milletvekili Enis Berberoğlu'nun milletvekillikleri düşürüldü. Nitekim bu gelişme hem geçmiş dönem meclisinden hem de yakın tarihteki belediye eş başkanlarının yerine kayyum atama saldırı-

larından alışık olduğumuz bir durumdu. Faşizmin, Türk devletinin, bu saldırılarının ana düşüncesinde "önce Kürtlerin sesi kısalım", "önce Kürtlerin örgütlülüklerini dağıtalım" yaklaşımının yer aldığı Kürt düşmanlığı bulunmaktadır. Bu ana faşist düşünce çeyrek asırdır Türk devletinin genel yönelimini belirleyen bir niteliktedir. Sokak muhalefetinin HDP üzerinden meclise yansması ve itici gücünün Kürt ulusunun haklarını kazanma pratiği tarafından oluşturulan bu devrimci muhalefet odağının dağıtılması devletin başat sorunu olarak günümüze kadar gelmiştir.

Devlet tarafından istenilen, zaten yok sayılan Kürtlerin meclis kürsülerinden de lağvedilmesidir. Böylece, Kürt ulusunun meclisten gelen nispeten meşruluğu ve kazandığı hakların tuzla buz edilmesinin önündeki "seçilmiş" engeli de kaldırılmış olacak. Halkla bütünleşmeye çalışan, halkın sorununa çözüm arayan her hareketlilik daha kolay "törer" yaftasıyla engellenmeye çalışılacaktır. Bu aynı zaman-

da, HDP üzerinden emekçi kesimlerin, kadınların gerçek sesinin mecliste yankı bulmasını da engelleyecektir. HDP'siz meclis tam anlamıyla bir burjuva çöplüğüne dönüşecek, iktidarın sömürü politikalarına tam gaz dayandığı bunun sözde karşısındaki muhalefet adına türlü şaklabanlıkların sergilendiği bir sahneye dönüşürülecek. İktidarın rahatça iktidardaki konumunu sürdürdüğü, muhalefetin "aman efendim"ci yaklaşımının sergilendiği bir sahne...

Bu saldırılar, yani önce Kürt siyasetini hedef alan bu saldırılar sadece HDP ya da sadece Kürt örgütlenmeleri açısından değil, Türkiye'deki diğer tüm demokrasi güçleri açısından da oldukça önemlidir. Çünkü, HDP engeli aşıldığı anda, Kürt halkına karşı kalıcı olarak alınan bir zaffer sonucu devlet diğer tüm demokrasi güçlerine daha faşizan bir tutumla saldıracaktır. Bu anlamda, bugün HDP'ye dönük saldırılara karşı koyuş toplamda Türkiye'deki bütün demokrasi ve devrim-

ci güçler açısından neredeyse hayati bir önemdedir.

CHP'nin bu süreçteki rolü

Türk devletinin halka saldırı politikaları aslında şu basit mantığa dayanmaktadır: Kürtleri yalnızlaştırarak, önce Kürtlere saldırmak ve bu saldırılar sonucu açığa çıkan anti demokratik uygulamaları bir bütün halka karşı kurumsallaştırarak kalıcılaştırmak... Seçim barajı, kayyum saldırıları ve milletvekilliklerinin düşürülmesi, siyasi partilerin kapatılabilirliği, özerk yönetimlerin yetkilerinin yontulması gibi saldırıların ilk adımları Kürt halkına dönük saldırılar olarak başlamıştır.

CHP'nin günümüzdeki rolü de bunun üzerinden şekillenmektedir ve "anayasa-ya aykırı olsa da evet diyeceğiz" söylemi CHP'nin bu rolünün özeti mahiyetindedir. CHP, bir Truva atı misali, AKP-MHP-Ergenekon bloğu merkezli saldırıların muhalefet cephesindeki dayanağı konumdadır. Partili cumhurbaşkanlığı sistemi ile iyice anlamsızlaşan meclis içerisinde

Gezi İşyanı | Foto: Apo Genç

“-muş gibi yapan muhalefetinin” dışında görece etkili bütün pratikleri yok saymaktadır. Çünkü içten içe, başta Kürtler olmak üzere halkın verdiği demokrasi mücadelesinin bastırılması için AKP ile birleşmektedir.

Bu zihniyetin devamı olarak gerek kayyum saldırılarına gerekse de milletvekilliklerinin düşürülmesi gibi saldırıların okun ucunun kendisine döneceğini bile görmezden gelmektedir. Bilindiği üzere, yerel yönetimlerin güçlendirilmesine karşı olarak CHP, AKP ile birleşmiştir fakat bunun sonucunda kendi kazandığı belediyelerin yetkileri bir bir elinden alınmaktadır. Süreç, kayyum saldırıları, milletvekilliklerinin düşürülmesi durumlarında da benzer işlemiştir.

Demokrasi yürüyüşü

Sistem partileri açısından devrimci mücadeleye yönelik rollerin böylesi bir içerikle paylaşıldığı bir dönemin içerisinde geçiyoruz. HDP'nin tam da demokrasi yürüyüşü tartışmalarına başladığı ve bu bağlamda pratik adımlar attığı dönemde CHP, “AKP bizi sokağa çekmeye çalışıyor” söylemi üzerinden sokağın tehlikesini vurgulamaktadır. CHP bu söylemiyle, kitesine HDP'nin demokrasi yürüyüşü ve sistem tarafından bu yürüyüşe yönelik olası saldırılarına karşı ayar vermeye çalışmaktadır. CHP bu anlamıyla halka vurulan bir umutsuzluk şırıngasıdır. Çünkü “Partili Cumhurbaşkanlığı Sistemi” ile meclisin zaten anlamsızlaştığını en fazla kendisi vurgulamaktadır. Eğer meclis anlamsızsa ve demokrasinin esas alanı olan sokakta anlamsızsa halk kurtuluşu nasıl

bulacaktır!

Siyaset sahnesinde bunlar tartışılırken, bir yanda medyada “HDP niye yürüyor” tartışması pompalanmaktadır, sanki gerçekten HDP'nin neden yürüdüğünü tartışmak gibi bir dert varmış gibi. Sanki demokrasi için bir şeyler yapmanın gereği yokmuş gibi, ortada adalet diye bir şey kalmış gibi demokrasi için “yürüme” fikrine şaşılmaktadır.

HDP'nin demokrasi yürüyüşü, faşist politikalar sonucu sadece HDP'nin uğradığı adaletsizlikler ve saldırıları değil toplumun bütününe yönelik uygulanan haksızlıklara karşı gelişmekte ve nefes alamayacak duruma gelen halk için alternatif yolları açmak üzerine hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Bu bağlamda bardağı taşıran son damlalar olan, sadece HDP milletvekillerinin vekilliklerinin düşürülmesi için değil CHP milletvekili Enis Berberoğlu için de yürünmektedir. Bu adım, işleyen darbe mekanizmasına karşı atılan bir adımdır.

Şimdi tartışma CHP'nin ikircikli tutumu da değil bizzat tam karşımızda yer alan konumuna rağmen CHP'ye yönelik haksızlıklara da karşı çıkılmalı mıdır?

Burada HDP'nin üçüncü yol tartışması devreye girmektedir. Üçüncü yol düşüncesine göre, AKP-MHP-Ergenekon bloğuna karşı birleşme potansiyeli bulunan ne kadar güç, toplumsal kesim varsa, bu bloğun hukuksuzluklarından payına düşeni alan kim varsa onları demokrasi parantezinde yan yana getirmek için sonuna kadar çabalamaktır. Esas ezen gücün yönetim koltuğundaki kliğine karşı birleş-

me pratiğinde sonuna kadar ısrar etmek ve bu birleşme ısrarını gerçek demokratik ilkeler çerçevesinde oluşturmaya çalışmak, ezene karşı halkla yan yana gelmek üçüncü yol olarak formüle edilmektedir.

Konuya böyle bakıldığında mesele sistem partilerinin ötesine geçmektedir. Kendisini öyle ya da böyle bugün sistem partilerinde ifade eden ama demokrasi istemi bulunan, baskı politikalarından ve kutuplaştırma siyasetinden bıkan, hakların birbiri ardına yok edilmesinin karşısında duran bununla birlikte şimdilik sessizliğini koruyan kitlenin kazanılması önemli bir yerde durmaktadır. Bu kitlenin, ülke çapında düşünüldüğünde azımsanmayacak bir mevcudiyeti vardır. Siyasi tercihleri üzerinden düşünüldüğünde bir hayli geçişkenliği bulunan ilgili kitleyi kazanmak ve faşizm karşısında ilerletebilmek için hedef kitlenin gerçekliğine uygun bir söylem ve yönelimle hareket edilmesi gerekmektedir. Güçlerimizin mevcut durumu çok açık ki faşizmin geriletilmesi için yeterli değildir. En ufak demokratik bir hakkı kazanmak, özgürlüğü parça parça inşa etmek için halkın büyük bölümünü kazanmak zorunluluktur. Bu da ilkesiz bir siyasetle değil, orta ve geri kitleyi bulunduğu noktadan bir adım daha ileriye taşıyabilmek için tutarlı bir yol haritasının takip edilmesiyle sağlanabilir.

Destek veya ittifak meselesine yeniden dönecek olursak, bunda kaygı duyulacak herhangi bir şey yoktur. Sistem partileri bizim vereceğimiz destekten bile korkmaktadırlar. CHP'nin HDP ile en küçük teması vesilesi ile elde edeceği “başarı”lardan bile korktukları günümüzde kendileri ile bizim aramıza koymaya çalıştıkları mesafeden bile anlaşılmalıdır. Ve bununla birlikte kendini HDP'de ifade eden milyonların desteği olmadan AKP-MHP bloğu karşısında galip gelmenin olasılık dahilinde olmadığı ispat edilmiştir.

Sistem ne yapmaya çalışıyor

Tüm bu yaşananlar devam ederken, faşizm saldırılarını kitleler ile politik partilerin, devrimci örgütlerin arasındaki bağların koparılması üzerine geliştirmektedir. Bütün sokağa çıkma yasakları, eylem yasakları, belediyelere kayyum atamaları, halkın içerisinde yer ve sorumluluk alabileceği kurumların kapatılması gibi birçok saldırıda devrimci örgütler ile halk arasındaki bağların koparılması amaçlanmaktadır.

Sistemin saldırıları başarıya ulaştıkça, kitle örgütsüz kalacak, devrimci örgütlerin ise sesi kısılacak ve siyasal gücünü -sistemi değiştirmeye dönük etki gücünü- kaybedecektir.

Tamda burada bizim ne tür saldırı olursa olsun kaybetmeyeceğimiz ve verdiğimiz önemi asla eksiltmeyeceğimiz yer ıstıkrarlı ve amacı belli olan kitle faaliyetleri açığa çıkmaktadır. İster sokak eylemleri, sokağa dönük çalışmalarımız olsun isterse de doğrudan kitle örgütlenmesini hedef alan politik pratik faaliyetlerimiz olsun hepsini kitleyle bağlarımızı güçlendirebilecek kitlelerin örgütlü gücünü yükseltebilecek bir içerikle oluşturmamız gerekmektedir. Bunu başarabildiğimiz oranda sistemin faşizan saldırılarını boşa düşürme gücümüz artacaktır. Ancak, genel olarak Kürt hareketinin de bizim de bu konuda zorlandığımız görünmektedir. Doğal olarak sol veya radikal söylemler yerine daha gerçekçi ve halkla bütünleşme mantığı ile ele alınmış ve halkın yaşadığı/yaşayacağı esas çelişkileri görerek buna karşı politikalar geliştirmek doğru olacaktır. Bu siyasi hareket tarzında başarılı olursak sistem bizim karşımızda çaresiz kalacaktır eğer, başarısız olursak hiçbir radikalizm bizi sistem karşısında başarılı bir konuma getiremez.

Sistemin, devrimci kurumlar ile halk arasındaki bağları kopartarak yeni bir seçime gitmeye çalıştığı gündemdedir. Bizim yapmamız gereken ise herhangi bir seçime bel bağlamadan kitle çalışmalarında ısrarcı olmak ve politik bir hedefi takip etmektir. Eğer biz bu kapsamda doğru işleri başarabilirsek öyle ya da böyle tarihin herhangi bir döneminde seçimler karşımıza çıkartıldığında “ona en az bel bağladığımız için en fazla hazırlıklı olanlar da” yine biz olacağız. Hali hazırda bizim için seçimlerin kendi başına bir önemi yoktur. Fakat bizim için önemi olmayan seçimler, geniş kitleler için hala önemini korumaktadır. Devrim mücadelesi içerisinde geniş kitlelerin kendi pratiklerinden edineceği deneyimlere ve böylece ileriye atılması durumuna ihtiyacımız bulunmaktadır. Devrim mücadelesinin bu özü, bizim geniş kitlelere gözlerimizi kapatmamayı zorunlu kılar. Doğal olarak her halükarda bir öngörü etrafında şekillendirilmiş kitle faaliyetine sarılmamız gerekmektedir.

Tüm bunları kendi öz çalışmalarımız olarak ele alırken, faşist düzenin baş düşman olarak gördüğü Kürt ulusu ve onun örgütlü güçleri ile birlikte bu saldırılara karşı koymak taktikten vs. bağımsız olarak bizim için tarihsel bir zorunluluktur. Bugün HDP'ye dönük saldırılar doğrudan bütün bir muhalefeti kapsamaktadır. O halde HDP'ye dönük saldırılar karşısında HDP ile yan yana gelmek, onu savunmak, çalışmalarının önündeki engelleri kaldırmak için çabalamak devrimci bir görevdir.

İrkçılık ve Polis Şiddetinin Tetiklediği ABD'nin Gezi İsyanı!

ABD'de 26 Mayıs günü beyaz bir polisin, George Floyd isimli siyahiyi herkesin gözü önünde katletmesiyle polis şiddeti ve ırkçılığa karşı başlayan isyan, iki haftayı geride bıraktı.

ABD'nin Gezi İsyanı olarak da nitelenebilecek direniş, ABD'nin onlarca şehrinde, yüzbinlerce insanın katıldığı eylemlere ev sahipliği yaparken, eylemler dünyanın pek çok ülkesine de yayılmış durumda. George Floyd'un öldürülmesine yönelik tepki ve eylemler sürer, direniş gerek ABD'de gerekse de dünyada tartışılırken, ABD polisi bir siyahiyi daha katletti. ABD'nin Atlanta eyaletinde, 13 Haziran günü bir hamburger zinciri olan Wendys şubesi önünde gerçekleşen olayda, arabasında uyuyakalan 27 yaşındaki siyah Amerikalı Rayshard Brooks, polisin şok tabancasını alıp kaçmaya çalıştığı sırada polis tarafından sırtından vuruldu, kaldırıldığı hastanede de yaşamını yitirdi. George Floyd'un öldürülmesinde rol alan polislerden biri kefaletle serbest bırakılmış, katil polisin cezalandırılması için mücadele edenlerin talepleri karşılanmamışken yaşanan bu yeni cinayet, isyanın üzerine adeta benzin döktü. Rayshard Brooks'in öldürülmesine tepki gösteren kitleler, cinayetin işlendiği Wendy's şubesini ateşe verdi, kentlin ana arterlerinden Interstate-75 otoyolunu trafiğe kapattı. Gelişen direnişten ve tepkilerin daha fazla büyümesinden duyulan endişeyle Brooks'u vuran polis Garrett Rolfe'nin görevine son verildi, ikinci polis Devin Bronsan da zorunlu izne çıkardı. Atlanta polis müdürü Erika Shields da tepkiler karşısında istifa etti.

Yaşanan bu cinayetle birlikte ABD'de polis şiddeti, katliamları ve ırkçılık, bir kez daha tepkilerin odağına oturdu. ABD'yi sarsan ve dünyanın ezilenleri tarafından büyük bir sempati ve ilgiyle takip edilen, çok sayıda ülkede ve kentteki kitlesel eylemlerle dayanışmanın gösterildiği isyanı tetikleyen tabloya kısaca bir göz atmak faydalı olacaktır.

ABD'de Covid-19 Pandemisinin Hızlandığı Yıkım

George Floyd'un katledilmesi, ABD'de Covid-19 salgını boyunca iyice derinleşen yoksulluk, işsizlik ve sefalet karşısında büyüyen hoşnutsuzluğun fitilini de ateşlemiş oldu.

Salgınla birlikte milyonlarca emekçi işsiz kaldı, bir o kadar göçmen salgınla birlikte daha düşük ücretle ve kayıtsız çalışmak zorunda bırakıldı. Öne çıkan iki örnek seçmek gerekirse, Los Angeles ve Kaliforniya milyonlarca dolar değerindeki villalarıyla ekranları süslese de, sokaklar salgının ilk aylarından itibaren kirasını ödeyemeyince sokağa atılan binlerce insanla doldu. Los Angeles'te 2019'da yaklaşık 41 bin insan evsizken, yüzde 13,6'lık artışla sayı, iki aylık bir süreçte yaklaşık 67 bini buldu. Kaliforniya genelinde ise tahminlere göre 150 binden fazla evsiz bulunuyor.

Covid-19 pandemisi sebebiyle can kaybına baktığımızda da siyahların, göçmenlerin ve yoksulların ilk sırada olduğunu görüyoruz. Pandemi nedeniyle işini ilk kaybedenler arasında siyahlar yer alıyor. İstihdam piyasası hareketlenince en son iş bulanlar da yine siyahlar oluyor. Siyahlar nüfusun yüzde 13'ünü oluşturmasına rağmen pandemi nedeniyle hayatını kaybedenlerin yüzde 23'ü siyah. Elbette bunda siyahların yoksulluk sebebiyle kötü beslenmeden kaynaklı kronik rahatsızlıklara beyazlardan daha fazla yakalanmasında etkisi var.

Ayrıca virüse maruz kalma ihtimali olan işlerde çalışan siyahların oranı beyazlardan fazla. Yine ABD'de, sağlığın bir hak olarak görülmemesi ve sağlık hizmetlerinin kâr amaçlı başlıca sektörlerden biri olması da hastalığın daha çok siyahlarda ve diğer azınlık gruplarda daha fazla görülmesine sebep olmaktadır.

Özetle; başta siyah ve göçmenler olmak üzere ülkenin yaklaşık yarısı yoksulluk sınırında veya bu seviyeye yakın şart-

larda yaşıyor. Sağlığa ulaşım çalışanlar için her geçen gün daha da zor hatta imkânsız bir hal alıyor.

Eylemlerde; eğitime, sağlıksız beslenmeye, temiz suya ulaşımın zorlaşmasına, insanca yaşamaya yetecek asgari düzeyde bir ücret sağlayacak iş imkânlarının azalmasına, giderek artan borçlanma ve salgından yoksulların en ağır şekilde etkilenmesine yönelik tepkiyi görmek mümkün. Covid-19 pandemisi sırasında ekonomik sıkıntıları azaltmak amacıyla Trump tarafından hazırlanan 4 trilyon dolarlık teşvik programından, en çok istifade edenler tıpkı ülkemizde olduğu gibi elbette şirketler oldu. Başka bir deyişle teşvik adeta zengini daha zengin yapmak için kaynak transferi amacıyla kullanıldı.

Floyd'un katledilmesinin ardından sokaklara dökülen pek çok eylemci için ülkedeki gerçek yağma da aslında bu! Bahsini ettiğimiz sosyolojik gerçeğin sağlamasını eylemlere katılanların profilinde de görmek mümkün. The New York Times'ın (One Big Difference About George Floyd Protests: Many White Faces) yaptığı bir araştırmaya göre, Minneapolis'te başlayan ve Washington'da Beyaz Saray'ın önüne kadar uzanan eylemlere katılanlar çoğunlukla gençlerden, beyaz yakalılarından ve eğitim düzeyi yüksek kişilerden oluşuyor. Bu, ABD'de ekonomik krizin yarattığı tahribatı da gözler önüne seren bir gerçek. Verilere göre, New York'ta düzenlenen eylemlere katılanların yüzde 61'i, Washington'daki gösterilere katılanların yüzde 65'i; Los Angeles eylemlerine katılanların ise 53'ü beyazlardan oluşuyor.

Yine bu araştırmaya göre, eylemlere katılanların en az dörtte üçü 34 yaşın altında. Beyaz eylemcilerin yüzde 82'sinin, siyah protestocuların ise yüzde 67'sinin üniversite diploması bulunuyor. Yapılan araştırma, ırkçılık ve polis şiddetinin yanı sıra ABD Başkanı Donald Trump'a duyulan öfke ve tepkinin eylemcilerin ortak noktası olduğunu gösteriyor. Eylemlere katılan beyazların yüzde 45'i ve siyahların yüzde 32'si eylemlere katılma motivasyonu olarak Trump'ı işaret ediyor. Söz konusu araştırmanın sonuçları, Gezi İsyanı'nda Erdoğan'ın pozisyonu ile Trump'ın bugünkü durumu arasında çok çarpıcı bir benzerlik olduğuna işaret ediyor.

Her iki durumda da bahsi geçen liderler, sistemi temsil eden, nefretin yoğunlaştığı figürler olarak öne çıkıyor.

Trump Kutuplaştırma Politikasına Sarılıyor

Eylemlerin başladığı ilk günden itibaren eylemcileri kışkırtan, onlara hakaret eden bir dil kullanan ve tehdit eden Trump'un tutumu da Gezi İsyanı'nda, "yüzde 50'yi

zor tutuyorum" diyen R.T. Erdoğan'ın tavırına benziyor.

Trump, başkent Washington, New York, Los Angeles, Chicago, Miami, Detroit ve Philadelphia dâhil olmak üzere 40 şehirde sokağa çıkma yasağı ilan ederken, Teksas ve Virginia eyaletlerinin valileri ise acil durum ilan etti. Trump en az 23 kentte de Ulusal Muhafızları sokağa çıkardı, eylemlerde de polis, 5 bine yakın insanı gözaltına aldı.

Öte yandan Trump, Adalet Bakanlığı'nı da harekete geçirmiş bulunuyor. Bakanlık, protestolarla ilgili federal yasaları ihlal suçlamasından çok sayıda dava açmış durumda. Suçlamalar FBI ve Ulusal Muhafızların hava araçlarına lazer ışığı tutmaktan karakol yakmaya ve "güvenlik gücü komutanı" rolü yapmaya dek geniş bir yelpazeyi kapsıyor. Başkanlık seçimlerinin yaklaşmakta olduğu konjonktürde Trump'un, tabanını konsolide etmek için ayrıştırıcı, kutuplaştırıcı bir dil kullanmaya devam edeceği anlaşılıyor. Trump'un politikası, hak ve özgürlüklere yönelik kısıtlamalar, ayrımcı politikalar ve giderek kötüleşen ekonomik tabloya karşı gelişen öfkeyi bir kimlik siyasetine dönüştürmek. Böylece yoksul beyazlarla yine onlarla aynı kaderi paylaşan yoksul siyahları birbirine düşürmeyi hedefliyor.

Toplumunu kutuplaştırarak, sürekli bir gerilim yaratmak böylece tüm sorunların gerçek nedeni olan sistemi aklayarak iktidarını sürdürmek, Trump'un temel yaklaşımı olarak öne çıkıyor. Demokratların başkanı Biden ise, biz de Kılıçdaroğlu'na benzer şekilde, seçimlerde daha ılımlı ve kucaklayıcı bir dil kullanarak Trump karşısında avantaj sağlamaya çalışıyor. Başka bir deyişle demokratlar, sistemin dışına çıkma emareleri gösteren kitlelerin öfkesini düzenin içine çeken ikinci bir kulvar olarak işlev görüyor. ABD'de yaşanan ve giderek derinleşen ekonomik krizin, işsizliği büyüteceği, yoksulluğu katlayacağı çok açık. Bu tablo, ezilenlerin daha büyük bir öfke ve tepkiyi açığa çıkaracağına işaret ediyor.

Kısa sürede İngiltere'den Kanada'ya, Fransa'dan Almanya'ya, emekçilerin kendi sorun ve talepleriyle yoğrulan tepkiler daha büyük bir kasırganın habercisi. Hali hazırda Lübnan'da, Irak'ta ve Sudan'da güçlü bir şekilde devam eden direniş, dünyanın ezilenlerinin yaşadıkları korkunç sömürü karşısındaki "artık yeter" haykırışlarının daha da büyüyeceğini gösteriyor!

Yerküre, baldırı çıplakların yeni bir isyan silsilesine ev sahipliği yapmaya aday görünüyor!

Devrimci Mücadele Her Yerde Meşrudur!

Bu slogan, bundan 5 yıl önce Almanya'da tutuklanan ve 2016 Haziranı'ndan bu yana Münih Yüksek Eyalet Mahkemesi'nde yargılanmaları sürmekte olan 10 Türkiyeli devrimci ve komünist ile dayanışma adına, 2015 Nisanı'nda Frankfurt şehrinde yapılan ilk protesto yürüyüşüne çağrının başlığı idi. Bu slogan, aynı zamanda 2015 Nisanı'ndan beri, Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) adına başlatılan ve günümüze kadar süren devrimci ve komünist mücadeleyi sahiplenme ve meşru görme kampanyasının da temel politik çizgisini ve anlayışını ifade etmekteydi.

Uluslararası kamuoyunda ve basında "Münih Komünistler Davası" olarak itibar gören ve böyle lanse edilen bu davada, çok ilginç gelişmeler yaşanmakta ve büyük olasılıkla da sona doğru gelmektedir. Savunma avukatlarının yorumlarına, Alman eleştirel basını ve ATİK haber kaynaklarına göre bu yaz aylarında nihai kararın çıkması olası.

2003-2004 yıllarında dönemin SPD ve Yeşiller Partilerinden oluşan ve ABD'deki Anti-Terör Yasaları'ndan esinlenerek apar-topar yeniden şekillendirilen 129A ve B paragraflı yasalar, Alman burjuva sınıfına ve iktidarlara devrimci-komünist mücadeleyi Almanya'da kriminalize etme, terörize etme ve hatta yeni yöntemlerle dünya çapında takip etme, tutuklama, ülkeye getirip yargılama ve bu sayede daha güçlü bir şekilde "bastırma imkanı" tanıyordu.

Nitekim daha sonraki dönemlerde CDU, CSU ve SPD partilerinden oluşan 1. Büyük Koalisyon Hükümeti adına dönemin Adaliet Bakanı ve bugünün Dışişleri Bakanı Heiko Maas tarafından, Alman Devlet Savcılığı'na 2013-2014 yıllarında verilen soruşturma talimatlarıyla başlayan TKP/ML aktivistlerine yönelik politik takibat, bu dava örneğinde görüldüğü üzere günümüze kadar sürmektedir. Ancak gelişen aşamada bu davanın karar aşamasında olası sona doğru evrilme yaşanmakta ve dolayısıyla yeni gelişmeler beklenmektedir.

Bu dava Müslüm Elma, Haydar Bern, Musa Demir, Erhan Aktürk, Mehmet Yeşilçalı, Deniz Pektaş, Sami Solmaz, Seyit Ali Uğur, Banu Büyükcavcı ve Sinan Aydın isimli devrimci politik insanlar şahsında, NATO güvenlik politikaları çerçevesinde tasarlanan, Alman hükümeti ve yargısı eliyle Almanya ve Avrupa'da faal olan Kürt özgürlük mücadelesi aktivistle-

rine ve devrimci, demokratik, sosyalist ve komünist mücadeleye yönelik bir sindirme ve bastırma operasyonu olarak algılanmalıdır.

Covid-19 krizi sürecinde, yani son bir kaç aylık süreçte, davada "elebaşı" olarak yargılanan ve içerde kalan tek tutuklu olan Müslüm Elma'nın özel tecrit koşullarından ve devlet tarafından özel atanmış yeni bir savunma avukatı eşliğinde yargılanması ile ilgili tartışmalar, geçtiğimiz haftalarda resmi savunma avukatları ve kamuoyunun protestoları sonucu geri çekilmiş ve toplu yargılamaya koronavirüs önlemleri çerçevesinde devam kararı verilmişti.

3 Haziran'da yeni bir gelişme oldu ve Federal Savcılık adına mütalaa okundu ve yargılananlara 3 yıldan 6, 9 yıla kadar ceza istemi açıklandı. Bir başka ilginç gelişme de daha önce bu davadaki 9 devrimcinin serbest kalmaları hakkında karar veren mahkeme heyetinin kararlarına karşı çıkan ve tutuklu yargılanmayı savunan federal savcının Müslüm Elma'nın artık serbest bırakılabileceğini talep etmesiydi. Ancak, hakimler heyeti bu talebi bugüne kadar ciddiye alıp işleme koymayı dahi gerekli görmedi! Peki savcılık neden bunu talep ediyordu?

Bu dava hakkında uluslararası basın ve kamuoyu nezdinde baştan beri ciddi şüpheler dillendirilmekteydi. Şöyle ki, davadaki iddianamenin Alman ve Türk istihbaratının ve güvenlik birimlerinin anti-demokratik şekilde elde ettiği verilerle ortak ve gizli çalışmalarıyla hazırlanması, iddianamede isnat edilen suçların geçmişte Gülen Cemaati ve AKP yanlısı Türk yargı makamları tarafından işkence altında düzmece olarak hazırlanan sözde belgelere ve gizli tanık ifadelerine dayanırılması gerçeği ifşa olmuştu.

Bu durumun faşist AKP-Erdoğan iktidarına açıktan destek ve kabul edilemez olduğu Alman eleştirel basınında birçok kez yer almıştı. Ayrıca, federal savcılığın mütalaaasında da belirttiği gibi; "Türkiye Cumhuriyeti'ne yönelik yargılanan şahıslar tarafından işlenen suçlar, Türkiye Cumhuriyeti adına son yıllarda iktidardaki hükümetlerin Kürtlere ve radikal sol muhalafete yönelik orantısız şiddetine karşı bir tepki olarak gelişmiş ve bu insanlar kendi çıkarlarını öne çıkarmadan, halkın çıkarlarını esas alan bir anlayışla işlendiği" belirtilmiştir.

Bu bağlamda; 3 Haziran'da mütalaaada

"beklenenden nispeten daha düşük cezaların talep edilmesi" ve Müslüm Elma'nın tutukluluk ve tecritin sonlandırılmasının bizzat devlet savcısı tarafından istenmesi, federal savcılığın kamuoyunun baskısı, savunma avukatlarının güçlü ve etkin itirazları, davayı temyize götürebilecek hak ihlallerinin yapılmış olması gerçeğinden hareketle savunma pozisyonuna geçtiğinin açıktan belgesi olarak yorumlanmaktadır.

16 Haziran günü yapılacak duruşmada Müslüm Elma'nın serbest kalıp kalmayacağına dair hakim heyeti bir tavır takınmak zorunda kalacaktır. Savunma avukatlarının sitesindeki (www.tkpm-prozess-129b.de) bilgilere bakılırsa; bu dava pek yakında sonuçlanabilir ve hukuk mücadelesi yeni bir aşamaya evrilebilir.

Dolayısıyla yazının başlığındaki slogan da belirtildiği gibi; devrimci mücadelenin her yerde meşruluğuna dair anlayış, politik bakış ve eylem tarzı bu dava ile itibar kaybetmeyecek, tersine anlam ve önem kazanacaktır. Dünya çapında egemen burjuva sınıflar yurtsever, demokrat, devrimci, sosyalist ve komünist mücadeleye karşı ne denli birleşik ve saldırgan savaş yürütürlerse yürütürler; bu mücadelenin haklılığını, meşruluğunu ve gerçekliğini basturamazlar.

Uluslararası burjuva sınıfların, ezilen dünya halklarına, sömürülen işçi sınıfına yönelik topyekun savaşı karşısında, mücadele devrimci-demokratik çerçevede enternasyonal ve birleşik mücadele eklenli yürütülmelidir. Müslüm Elma'nın da belirttiği gibi "Bu dava mahkeme salonlarında değil, sokaklarda kazanılacaktır!"

Yunanistan'da "Siyahların Hayatı Değerlidir" denildi

ABD'de polisi tarafından vahşice katledilen George Floyd protestoları ABD sokaklarını yakan Siyahi Ayaklanma'ya dönüşerek dünyanın her yerine sıçradı.

"I can't breathe" ve "Black Lives Matter" şiarlarıyla dünyanın her yerine yayılan Siyahi Ayaklanma'ya destek eylemleri ve protestoları, Yunanistan'da da çeşitli eylemlerle devam etti.

14 Haziran'da siyahilerin çağrısıyla Platia Amerikis parkında toplanan siyahlar, Türkiyeli ve Yunanistanlı devrimci, sol kurumlar; Siyahi Ayaklanma'ya karşı pervasızca saldıran ve bu ayaklanmada polis saldırılarıyla Siyahileri katletmeye devam eden ABD devletini protesto ettiler.

Saat 17.00'de parkta toplanan kitle; "Black Lives Matter" dövizleri taşıdı. Yunanca ve İngilizce konuşmalar ile Floyd'un anıldığı eylemde, müzik dinletisi ve oturma eylemi de gerçekleştirildi.

İkili Cinsiyetin “Dışında Kalanların” Devrimci Hikayesini Konuşuyoruz

TEKOŞIN ATEŞ | SÖYLEŞİ

Parçalı bir özgürlük, parçalı bir kurtuluş mümkün değil. Özgürlük şüphesiz parça parça gelecek ancak parçalı özgürlükten, kurtuluştan kastım tek başına kadınların kurtuluşu mümkün değil, “ikili cinsiyet sisteminin dışında kalanların özgürlüğü gerçekleşmediği sürece kadınlar da özgürleşemeyecekler” gerçekliğidir.

Tekoşin Ateş, KKB Rojava Komitesi'nin, cinsiyet ayrımı yapmaksızın tüm ezilen cins mücadelelerine dair geçmiş faaliyetleri ve Onur Haftası sebebi ile Haziran ayı boyunca yapacakları çalışmalarını anlattı.

Bu çalışma özgürlük düşümüzün, mücadelemizin dışında bırakılanların devrimci hikayesidir

KKB Rojava Komitesi üyesi Tekoşin Ateş* ile komitenin, cinsiyet ayrımı yapmaksızın tüm ezilen cins mücadelelerine dair geçmiş faaliyetleri ve Onur Haftası sebebi ile Haziran ayı boyunca yapacakları çalışmalarını konuştuk.

- Yaşamın ikili cinsiyet üzerinden kurulması ya da “sırasını bekleyen” mücadele olarak görülen LGBTİ+ özgürlük mücadelesi tüm özgürlük mücadeleleri ile birlikte ele alınması gerekmektedir. Bu yönlü tartışmalarınızdan ve çalışmalarınızdan bahseder misiniz?

Tekoşin Ateş: KKB Rojava Komitesi olarak Partimizin 1. Kongresi'nde de vurgu yaptığı üzere ezilen cinsler sorunu bir

bütün olarak bizim için çok önemli. Tek başına kadınların kurtuluşu değil aynı zamanda bütün ikili cinsiyet sistemi dışında kalan tüm ezilen cinslerin kurtuluşu ile paraleldir. Bu bilinçle biz de KKB olarak kongre kararlarımız doğrultusunda çalışmalarımızı başlatmıştık. Çeşitli tartışmalar örgütlenme kararları almıştık. Yine eğitim çalışmalarımızı sadece kadın özgürlük mücadelesi kapsamında değil bir bütün cins özgürlük mücadeleleri gündemi çerçevesinde ele alıyoruz. Devamında Onur Haftası'nın da yaklaşmasıyla birlikte Haziran ayı boyunca ikili cinsiyet sistemi dışında kalanların sorunlarına dikkat çekecek bir çalışma örgütleyeceğiz. Çeşitli tartışma, iç eğitim vb. çalışmaların yanı sıra film gösterimleri yapacağız.

“Parçalı bir özgürlük, parçalı bir kurtuluş mümkün değil!”

Parçalı bir özgürlük, parçalı bir kurtuluş mümkün değil. Özgürlük şüphesiz parça parça gelecek ancak parçalı özgürlükten, kurtuluştan kastım tek başına kadınların kurtuluşu mümkün değil, “ikili cinsiyet

sisteminin dışında kalanların özgürlüğü gerçekleşmediği sürece kadınlar da özgürleşemeyecekler” gerçekliğidir. Homofobi ve transfobi var olduğu sürece seksizm de cinsiyetçilik de, ataerki de her zaman var olacaktır. Çünkü yaşamı birbirinden bağımsız ele almıyoruz. Biz hayata idealistler gibi bir sorunun diğeri ile bağı ya da farkı yok gibi bakmayız. Hayatı diyalektik materyalizmden doğru bakar ve yorumlarız. Ve hayata diyalektik baktığında da sorunların birbiri ile ilintili olduğunu çok net görürüz. Bütün bu sorunların aslında temelde özel mülkiyetle-iktidarla kopmaz bağları vardır. Temelde iktidarı yok etmediğimiz, özel mülkiyeti ortadan kaldırmadığımız sürece bunlar tam anlamı ile çözülmeyecektir. Tıpkı bunun gibi ataerki ile homofobi, transfobinin bağı kurmak bizim açımızdan anlaşılmaz, karmaşık değildir. Tam da bu sebeple bugün bu anlayışlarla tartışmalar, eğitimler örgütleyeceğiz.

- Eğitimlerinizi ya da çalışmalarınız ataerki, homofobi, transfobi ile diyalektik bağ kurarak tartıştığınızdan bahsettiniz. Bu tartışmaları yaşamda deneyimleyerek çıkardığınızı söyleyebilir miyiz?

- Elbette, eğitim çalışmalarını ya da sorunlarımıza dair toplantılar örgütlerken tartıştığımız konuların ataerki, homofobi, transfobi ile ilişkisini de tartışıyoruz. Sonuç itibarıyla ikili cinsiyet sistemi veya cinsiyet ayrımı meselesi bizim hayatımızdan, savaşçı yoldaşlardan ya da yoldaşlarımızın kimliklerinden bağımsız değil. Hatta bu durumu Rojava toprakları ile dahi sınırlı tutmuyoruz. Yine Türkiye, Türkiye Kürdistanı hatta Batı Avrupa'da faaliyet yürüten militan ya da partimize gönül vermiş yoldaşlardan bağımsız ele almıyoruz. Daha da genele bakacak olursak, kitlelerin, işçi sınıfının, öğrencilerin vb. kimliklerinden bağımsız değildir. Tam da buralardan bağımsız olmamasından kaynaklı bu çalışmalarını örgütlenme ihtiyacı hissettik. Bugüne kadar Avrupa'dan Türkiye'ye birçok alanda bu çalışmalarını örgütlerken birçok engelle, ataerkinin açık-kapalı dediğimiz homofobik yüzleri ile karşılaştık. Ancak bu gerçekliğe partimiz, yoldaşlarımız, örgütlenmelerimiz her defasında çarpıştı ve karşılaşmak yüzleşmek zorunda kaldı. İşte bu çarpışmalardan doğru somut adımlar atmaya başladı. Uzaktan bir

farklılık olsun, değişiklik yapalım, biraz daha şirin görünelim üzerinden değil; gerçeklikten doğru adımlar attı. Gerilla köylere gittiğinde gördüğü gerçeklikle, militanlar semtlere gittiğinde gördükleri ile bu çalışmalarını ihtiyaç olarak hissetmeye başladı. Yine içimizde de LGBTİ+ özgürlük mücadelesi içerisinde aktif faaliyet yürüten yoldaşların örgütlenmesi ile bu gerçeklik daha da güçlendi. Kendisine örgütlenme alanı bulmaya başladı. Bu sebeple partimizin 1. Kongresinde önümüzü açacak kararlar alması da tesadüfi olmadı. İkili cinsiyet dışında kalan yoldaşların içimizde örgütlenmesi ya da halk gerçekliği bu çalışmalardan uzak durmamaya ikna etti ve öznesi olduk.

- Kadına, özgürlüklere, halklara düşman faşist TC devletinin işgal saldırılarına karşı direnişin, devrimin coğrafyası Rojava'da az önce bahsettiğiniz özne olmayı nasıl ele alıyorsunuz?

- KKB olarak Rojava'da bu özne olmayı her eğitim çalışmamızda, her etkinliğimizde ya da kitlelerle her bağ kurduğumuzda homofobi, transfobi ve ataerkinin emperyalizm-kapitalist sistemle ilişkisini kurarak tartışıyoruz. Diyalektik bakış açısını tartıştığımızda diyalektik materyalizmle ataerki, homofobi ve transfobi ile bağ kurarak tartışıyoruz. Ezilen cinsler açısından bağlamlarını kurarak tartışmalar örgütlemeye özen gösteriyoruz. Karma toplantılarda bu gündemler üzerinden tartışmalar örgütlenmediği takdirde eleştirilerimizi sunuyor ve bir sonraki toplantımızın daha verimli geçmesini sağlıyoruz.

Ataerkiyi, ikili cinsiyeti, homofobiyi, transfobiyi vb. tüm tartışmalarımızı yine sadece toplantı, etkinliklerle sınırlandırmıyor aynı zamanda yaşamımızda, ikili sohbetlerimizde, kurumsal ziyaretlerimizde her daim yapmaya çalışıyoruz. Önümüzdeki dört hafta boyunca film gösterimleri yaparak çalışmalarımıza kadın mücadelesi gibi ikili cinsiyet sistemi dışında kalanların sorunları, mücadelelerinin neden bizim sorunlarımız olduğu üzerinden tartışmalar yürüteceğiz.

*** Avasın Tekoşin Güneş (İvana Hoffman) 7 Mart 2015 tarihinde Til Temir'de ölümsüzleşti. Esra Ateş: 25 Ağustos 2018 tarihinde İstanbul'da boğazı kesilerek katledildi.**

Şimdi Tam Zamanı: Sudan'dan ABD'ye Siyah Mücadele!

Kendimize bir savaş şansı vermek için, kendimizi ulusun, yarımkürenin ve pazarın dışında ve karşısında düşünmemizi engelleyen neoliberal engelleri paramparça etmemiz gerektiğini biliyoruz.

George Floyd için adalet isteyen protestolar, hızla Amerika'daki 50 eyalette sokaklara çıkan insanlarla ülke çapında bir ayaklanmaya dönüştükçe, bu, bizden önce gelen radikal hareketleri incelemek ve yansıtmak için bir çağrıya dönüşüyor. Gerçekten de, siyah insanların dünya çapında başladığı ve sürdürdüğü radikal ayaklanmaların hem derslerini hem de tuzaklarını göz ardı edersek ya da görmezden gelirsek gafil avlanmış oluruz.

Bunu akılda tutarak, bu an, yeni yaşanmış ayaklanmalardan birini yansıtmak için bir fırsat sunuyor: 2018'in sonlarında başlayan Sudan devrimi. Buradaki amaç, Sudanlı insanların mücadelelerini, şu anda Amerika'da yürütülen de dahil olmak üzere diğer mücadelelerle birleştirmek değil. Mesele, daha ziyade, siyah mücadelelerin küresel olarak nasıl kurucu ve akraba olduğunu anlamaktır. (...)

Muazzam bir ayaklanma, ancak mükemmel bir devrim değil!

19 Aralık 2018'de, Sudan'da; her yaştan, cinsiyetten, bölgeden; çok çeşitli mesleki, sınıf ve etnik kökenden insanlar, rekabet olmaksızın; Afrika tarihindeki en uzun, en sürekli ve en coşkulu anlarından biri haline gelecek protestoyu başlattı. Aylar süren yüksek enflasyon, ATM'lerde uzun kuyruklar ve son olarak ekme fiyatında yüzde 40'lık bir artış sonrası Sudan'da bir düzine şehirde protestolar patlak verdi.

Ezici ekonomik koşullara karşı protestolar olarak başlayan şey, kısa sürede Başkan El Beşir'in istifasını getirirken; eylemler Sudan'ın tüm ekonomik ve politik sistemlerinin, sosyal normların, Darfur ve Güney Sudan'ın tazminatlarının, ulusal kültürün ve medyanın Araplaştırılmasının ve diğer taleplerin yanı sıra teokratik yönetimin sona ermesi için çağrılara döndü.

Darfur, Güney Sudan ve Nuba Dağlarında milyonlarca insanı katleden ırkçı bir etnik milliyetçi olan Ömer El Beşir, uluslararası toplumun dayattığı yaptırımlarla çoktan kanayan bir ülkeden kişisel zenginliği için ülkenin birikmiş yaklaşık 9 milyar dolarını hortumladı. Buna Sudan'ın kendi tarihinin çoğunu iç savaşla baş etme çabasıyla geçirdiği gerçeğini ekleyin; bu durumda El Beşir'in, on yıllar

süren saltanatı boyunca halk rızası yerine zorla yöneten, fiili bir savaş zamanı başkanı olduğu açıkça ortaya çıkar.

Bu şartlar; geniş tabanlı öğrenci örgütleri, işçi sendikaları, kadın hakları grupları, isyancı gruplar, mahalle komiteleri ve profesyonellerin derneklerinden oluşan koalisyonun, Özgürlük ve Değişim Güçleri'nin işçi sınıfının büyük ve örgütlü kesimini harekete geçirmeyi başardığı koşullardır. Hiçbir şekilde mükemmel bir devrim değildi ve ırkın, cinsiyetin, coğrafyanın ve özellikle sınıfın, hareketin başlangıcından bu güne kadar büyük antagonizmalar sunmadığını iddia etmek hiçbirimize fayda sağlamayacaktı. Gerçekten de, hem ülkede hem de diasporada orta sınıf Sudanlı'nın etkisi, hala çözüm gerektiren bir durumdur.

İktidar partisi tarafından terörün ana silahı olarak cinsel şiddet kullanılmasına ve protestocuların ezici çoğunluğunu kadınların oluşturmasına rağmen, 2019'in başlarında geçiş anlaşmanın imzalanması sırasında hiçbir kadın yoktu.

Uluslararası medya ile Diaspora'nın Hartum merkezli önyargılarıyla ilgili konuşmalarında; protestocuların kullandığı şiddet içermeyen protestolarına dönük orantısız şiddet içerisinde son birkaç on yılda illerdeki insanlara silahlı mücadelelerinin yanı sıra protestolar sırasında kullanılan orantısız şiddetin yok sayıldığını, ihmal edildiğini de inkar edemeyiz.

Yine de geçmişten şahane bir kırılma sunan bu ayaklanmanın ne kadar muazzam olduğunu inkar edemeyiz. Aynı zamanda, tekrar tekrar, çeşitli taktiklerin ve en önemlisi yaratıcılığın, bir hareketi hem eski hem de tamamen yeni olan yollarla nasıl taşıyabileceğini ve sürdürebileceğini de ortaya koydu.

Qiyada'yı işgal etmek

Protestolar, grevler ve yaygın sivil itaatsizlik, Aralık 2018'te ciddi bir şekilde başladı, 2011 ve 2013'teki protesto hareketlerinden güç aldı ve kitlesel tutuklamalara ve rejimin güvenlik güçlerinin vahşileşmesine rağmen yeni yılda devam etti. Buna karşılık, El Beşir 22 Şubat'ta olağanüstü hal ilan etti. Dünya Kadınlar Günü'nde protestolar yoğunlaştı ve bu ayaklanmanın devrilme noktasını belirle-

yen gün olan 6 Nisan'a kadar devam etti.

(...) Hartum'da yüz binlerce insan başkentin askeri karargahına yürüdü ve Qiyada olarak bilinen bölgede iki ay sürececek bir oturma eylemi başlattı.

Qiyada'da, devletin başarısız olduğu tüm işlerin yapılması başarılı; siyasi eğitim için özel alanlar, doğaçlama okullar, Kuran dersleri, İncil çalışmaları, yemek (bunlar diaspora toplanan paralar ile karşılaniyordu), doktorlar tarafından ücretsiz sağlık muayenesi sunuluyordu. Terapistler tüm protestocuların güvenliğini sağlamak için gece-gündüz devriye halinde erkek ve kadınlara ücretsiz danışmanlık yapıyordu.

(...) Qiyada dışında, sivil itaatsizlik planları geliştirmek, deneyim ile kaynakları paylaşmak ve on yıllardır mahrum edildikleri hiyerarşik olmayan demokratik derneklerin türlerini uygulamak için mahalle komiteleri kuruldu. (...) 11 Nisan'da, El Beşir kuzeni Awad İbn Auf liderliğindeki askeri darbeye devrildi.

Tabii ki, insanlar memnun değildi, sadece bir gün sonra ve Qiyada'daki insanların sayısı artmaya devam ederken, İbn Auf hızla istifa etti. General Abdel Fattah al Burhan, yaklaşık 15 yıl önce Darfur'daki etnik temizlik hareketinden sorumlu ünlü Janjaweed Komutanı "Himedty" olarak bilinen Mohamed Hamdan Dagalo'nun yardımıyla İbn Auf'un görevini devraldı. Buna karşılık, sivil koalisyon oturma ve genel grevi yoğunlaştırma çağrısında bulundu.

Haziran ayı başlarında, Ramazan ayının ilk haftasında, Himedty güçleri canlı mühimmat ile oturma eylemine saldırdı, çadırları ateşe verdi ve Qiyada'da kadınlara dönük kitlesel cinsel şiddet uygulandı. Suçlarına dair kanıtların uluslararası basına sızmasını önlemek için internet engellendi ve katliam devam ederken telefon hatları on gün boyunca kesildi.(*). Katliama rağmen, grev ve protestolar, hükümetin protestocuların taleplerini kabul ettiği ve geçici bir barış anlaşması imzaladığı Temmuz ortasına kadar devam etti. Bu anlaşma, Sudan'da uzun bir kurtuluş mücadelesinde sadece ilk adımdır.

Şimdi tam zamanı

Sudan ve ABD'den iki farklı siyasi, sosyal, ekonomik ve kültürel gerçek bulmak zor olurdu. Ne olursa olsun, şu an, Sudan'daki mücadelelerin bu kıtadaki mücadelelerimizde hiçbir etkisi olmadığı varsayımlarını içeren politik hayal gücümüze yerleştirilen sınırlamalara karşı çık-

mamız gerekiyor (...).

(...) Sudan'daki son mücadelelerden neler öğrenilebileceğini sorduğumuzda, ABD'deki çoğu ayaklanmalardan her zamankinden daha fazla mevcut olan hareket açığa çıkarma çekirdeğini oluşturan bir dizi dayanıklı ve etkili strateji oluşturmaya ikna ediliyoruz. Bu, toplumun her kesiminden katılımı ile gerçekten geniş tabanlı koalisyonların oluşturulmasının ve sürdürülmesinin önemine vurgu yapmayı gerektirir. Bu, devleti taklit etmeyen ancak onu her şekilde aşan mahalle komiteleri gibi alternatif demokratik yapıların oluşturulmasını ve uygulanmasını gerektirir. (...)

(...) Yani "ne yapılmalı" diye kendimize sorduğumuzda, Martin Luther King Jr.'nin (...) "Bir rüyam var" konuşmasından bazı sözlerini aktarmalıyım. Dedi ki "Şimdi serinleme lüksüne girme ya da kademeli sakinleştirici ilacı alma zamanı değil." Sudan, Minnesota ve dünyanın dört bir yanındaki gençler, bu kademeceliği, yıkım ve kurtuluşu sıkıca kavrayan bir aciliyet lehine reddettiler.

İnsanlar her zaman zaten beceriksiz olan sağlık ve sosyal refah sisteminin maskesini havaya uçuran pandemiden kaynaklı yüz binlerle ölüyor. Kırk milyon insan temel ihtiyaçları karşılanmadan ve istihdamlarının sağladığı zaten yetersiz olan sağlık hizmeti olmadan işsiz. İnsanlar sokaklarda ve polis, hapishanelerin ve kapitalizmin kaldırılmasını istiyorlar. İnsanlar hızla siyasallaşılıyor ve kendilerini eğitiyorlar.

Şimdi önümüzdeki açılımı ele geçirme zamanı. Bu yüzden ne yapılması gerektiğini sorduğumuzda, görevlerin aynı anda küçük ve büyük olduğunu biliyoruz. En önemlisi, kendimize bir savaş şansı vermek için, kendimizi ulusun, yarımkürenin ve pazarın dışında ve karşısında düşünmemizi engelleyen neoliberal engelleri paramparça etmemiz gerektiğini biliyoruz. (...)

Bedour Alagraa: Siyahlar üzerine çalışma yapan Austin Texas Üniversitesi profesörü Alagraa imzalı bu yazı roarmag.org'da, 10 Haziran günü yayımlandı.

* Bahsedilen tarih 3 Haziran 2019'dur. Ramazan ayının başı değil, son günüdür. Bahsedilen katliamda insan hakları örgütleri verilerine göre en 128 insan öldürülmüş, 50 cinsel suç kayda geçirilmiştir. (Ç.N.)

Partizan Emektarı Sultan yoldaş; “İbrahim Kaypakkaya Şapkasını Hiç Çıkarmazdı”

8 Haziran günü tedavi gördüğü hastanede aramızdan ayrılan, Partizan emektarı Sultan Karadaş'ı uzun yıllar boyunca birlikte faaliyet yürüttüğü, tanıdığı dostları, yoldaşlarıyla konuştuk.

Pazartesi günü Esenyurt'ta devrimci, demokrat ve yurtsever kurumların katılımıyla son yolculuğuna uğurlanan bölgenin Sultan abisi, Sultan Karadaş'ı onu tanıyanlara sorduk.

Esenyurt'ta, ayrımsız tüm devrimci, demokratların ve yurtseverlerin sevdiği, saydığı, müstesna bir insan olarak gönüllerde yer edinmiş Sultan abiye dair konuşmak, sohbet etmek onun yoldaşları açısından elbette özel bir anlam ifade ediyor.

Yapılan her sohbet, dile dökülen her anı, Sultan abinin/yoldaşın, herşeyden önce insani değerleri yaşamında nasıl içselleştirdiğini, devrimciliği insan olmanın erdemleriyle nasıl birleştirdiğini bir kez daha hatırlattı bize.

Sultan abinin son yolculuğunda sadece çeşitli çevrelerden örgütlü güçlerin değil aynı zamanda aile çevresinde yaşanan sa-

hiplenme bahsettiğimiz yaşam tarzının birer sağlaması aslında.

Abartısız diyebiliriz ki, Sultan abiyi, büyüdüğü Kars Arpaçay'da, Kars merkezde sonrasında Esenyurt'ta yöre çevresinde ve ya da özetle kiminle konuşsanız ciddi bir saygınlık eşlik edecektir sohbet.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Sultan abimizi onu uzun süredir tanıyan yoldaşlarıyla konuştuk.

“Yoldaşlık kelimesinin karşılığını en çok onda gördüm.”

Kars'tan bir arkadaşı Sultan abinin ilk mücadele yıllarına tanıklık etmiş.

“Yoldaşlık kelimesinin karşılığını ben onda gördüm” diyen yoldaş şunları ifade etti:

“Sultan abi iyi bir Partizan taraftarı ve iyi bir Yeni Demokrasi okuruydu. Kars Arpaçay'da inşaatlarda çalışıyordu. Aynı zamanda köyde çiftçilik de yapıyordu. Çok mütevazı, alçakgönüllü ve paylaşmasını seven bir insandı. Paylaşma derken biz bazen sadece ekonomik anlamda anlıyoruz ama Sultan abi öyle bir insan değildi.

“Yoldaşlık” kelimesinin karşılığını en çok onda gördüm. Kürtlere çok yakın duruyordu. “Rojbaş” kelimesi onun vazgeçilmezdi. Ben Kürt'üm. Ben hiçbir zaman ona “Kürt müsün” diye sorma ihtiyacı duymadım. O da bana hiç sormadı. Kars'a geldiği zaman mutlaka uğrar gelir evimde kalırdı.”

- O zamanlar Kars'ta nasıl bir çalışma yürütülmüyordu?

- O zamanlar Yeni Demokrasi çevresinin özellikle Hanak ve Damal civarında çok iyi bir kitlesi vardı. Hatta Ardahan, Rize, Trabzon'a bile dergimiz gönderiliyordu. İstanbul'da olduğu zamanda da mücadelesine devam etti. HDP'yle olan ilişkileri iyiydi, HDP'ye destek verdi ama kendi düşüncesinden, kendi kimliğinden ödün vermeyen, dik duran, cesur bir arkadaşımızdı.

- Birçok kurumdan insanlar cenazede vardı, bunu neye bağlıyorsunuz?

- Sultan arkadaş gerçekten kapsayıcı, kucaklayıcıydı. Kimseyi dininden, dilinden, ırkından dolayı ötekileştirmiyordu.

“Halkların kardeşliği” sözünü Sultan abide çok net görebiliyorduk. Sultan yoldaş aynı zamanda çok dürüst ve çalışkan birisiydi. Aldığı görevi, verdiği sözü yerine kesinlikle getiren, yapacağı görev için gecesini gündüzüne katan bir insandı. Bu tutumunu her hayat pratiğinde gösteriyordu.

Yapılan işi “küçük-büyük” ayırmayan, makam, mevki gözetmeyen, halkın içinde, halkla aynı kaderi paylaşan bir insandı ve halkın sorunlarını kendi sorunları olarak gören ve bunu içselleştiren bir insandı.

“Kırve”, “Yoldaş” sözleriyle sıcak ve samimi bir şekilde yoldaşlarına hitap ederdi.”

Gecenin bir yarısı hangi kurumdan olursan ol, Sultan abinin kapısını çaldığında seni asla geri çevirmez, kesinlikle. Yalnız yeter ki halktan yana olsun, emekten yana olsun.

O zaman Sultan'ın sırtındaki gömleği bile istersen sana çıkarır verir. İbrahim Kaypakkaya'ya çok özenirdi. Kaypakkaya şapkasını hiç çıkarmazdı. Ben Kars'ta o daha gençken tanıştığım zaman da o şapkadandan vardı, son zamanlarında halen vardı Kars'tan bir yoldaşımız ile birlikte o şapkadandan takarlardı, bende bu yüzden onlara takılırdım.

Ama sonra beni de alıştırdılar. Cenazedeki şapkasız resmini görünce de üzülürüm, keşke şapkalı resmi olsaydı.

Şiirle, sanatla çok içli-dışlı olan, duygu-

larını çok yoğun yaşayan ve ifade eden bir insandı. Ahmet Arif'in şiirlerini çok severdi. Okuduğu şiirleri hep yoldaşlarına atferdi. Kendisi de şiirler yazardı. Ali Uçar ile ilgili bir şiiri de vardı. Oturduğu yerde hemen bir şiir yazmaya başlardı.

Sohbeti güzel bir insandı. Konuşmasından bıkamazdınız. Hem iyi bir dinleyici hem de iyi bir anlatıcıydı. Kaypakkaya'nın kitleyle olan ilişkilerine özeniyordu. Misafir gittiği yerde “belki insanların durumu yoktur” düşüncesiyle sofraya en son oturur, en önce kalkardı. Kars'ta köyleri gezdiğimiz zaman beni “gideceğimiz yerde insanlar, elinde ne kadar yiyeceği varsa hepsini önümüze koyarlar, o yüzden hepsini yeme, çocuklarına da kalsın” diyerek uyarırdı.

Sadece siyasi camia değil ailesi, akrabası tarafından da insani yönleri anlatıldı bize. Aile de akrabada da saygınlık yaratmış.

“Hep birleştirmeden, “yıkma”dan değil “yapma”dan taraftı.”

Esenyurt'tan yoldaşı ise onun yoldaşlık bağlarının ne derece güçlü olduğunu anlattı:

“Sultan abiyle biz 1986'da tanıştık. 86'dan bugüne kadar motivasyonunu hiç kaybetmedi ve herşeyi bize öğretmeyi devam etti. Devrimci ahlak'ı, devrimci dayanışmayı bize öğretirken bir motif çiziyordu bize. O zamanlar bende bazen sekterlik olurdu. Kurumda bir ayrılık, bir sorun olunca tavrına tepki gösterirdim.

Ona “neden herkese (ayrılan-ayrılmayan) iyi davranıyorsun” diye sorduğum zaman, “biz tekrardan toparlanacağız, bugün onlara kızsak da yarın aynı saflarda beraber olacağız.” derdi. Hep birleştirmeden, “yıkma”dan değil “yapma”dan taraftı. Sultan Kürt-Sünni kökenliydi, ben ise Alevi kökenliyim. Bizim derneğimize geldiğinde “Merhaba Erenler, nasılsınız?” diyerek girerdi. Herkes etrafında kümelenip onunla sohbet ederdi. Hakkında dernekte konuşulduğu zaman ‘ne güzel insan’ diye anılırdı.”

“Esenyurt büyük bir dağıtı devirdi”

Biraz genç öldü. Bir kaç yıl daha bize hizmet edecekti, önderlik edecekti. Çok üzülüyorum. Hem Partizan'ın bir çınarı devrildi hem de Esenyurt'taki bütün devrimci ailelerin, yoksulların, mazlumların çınarı devrildi. Işıklar içinde uyusun. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Libya Savaşının Rövanşını İdlib'te Alınacak!

2011'den bu yana Ortadoğu'daki çatışma ve hesaplaşmanın merkezindeki Suriye, bu özelliğinden bir şey kaybetmeden ancak Libya'yı da halkaya ekleyerek yeniden tartışmaların odağında.

Libya'da Halife Hafter'e karşı Ulusal Mutabakat Hükümetini destekleyen TC'nin askeri alanda attığı adımlarla güç dengelerinde yaşanan değişimin doğrudan etkilediği, etkileyeceği alanlardan biri İdlib olacak gibi görünüyor. Başka bir deyişle Libya, Suriye hesaplaşmasının ikinci adresi olarak öne çıkıyor. Zira, Libya'daki çatışmalar İdlib'te gelişmelerden doğrudan etkileniyor. İdlib'te ilk devresi gerçekleşen çatışma, kısa sürede Libya'ya taşındı. Nihayetinde burada ortaya çıkan tablonun diyetinin ödeneceği yer yine İdlib olacak.

İdlib Rusya'nın hedefinde

Gerek Libya gerekse de İdlib'te yaşanan gelişmeler bu analizi kaçınılmaz kılıyor. Libya'da TC'nin İHA ve SİHA'larla sahaya girerek askeri alanda yaptığı hamle savaşın gidişatını değiştirdi. TC, pek çok alanda Rus güçleri ile karşı karşıya geldi. Serraç hükümetinin TC'nin desteğiyle Libya'da başkentte kontrolü sağlaması ve Halife Hafter karşısında açık bir şekilde avantaj sağlaması kabul etmek gerekir ki Rusya'nın itirazlarına rağmen gerçekleşti. TC'nin, Libya'da Watiye üssünde Rus hava savunma sistemlerini vurmasını da bir kenara not etmeli.

Bu durum, Libya'da Rus emperyalizminin planlarını yeniden gözden geçirmesini de beraberinde getirdi. İşte İdlib'i son günlerde gündemin ilk sıra-

larına çeken temel gelişmede aslında bu. Rusya'nın Haziranın ilk haftasından itibaren, Lazkiye'nin kuzey kırsalındaki Kubeyna ve el Hadda tepelerini, Cebel Zaviye'yi yanı sıra, İdlib güneyinden batı Halep hattına kadar mevzileri vurmasını Libya'daki gelişmelerin artçı sarsıntıları olarak görmek gerekir. Rusya'nın, Esad rejiminin hava gücünün geliştirmek üzere askeri desteğini genişletmesi kararı sonrası, yeni modifiye edilmiş bir grup MiG-29 jetini Şam'a teslim etmesini de bu kapsamda değerlendirmek gerekir.

Hatırlanacağı üzere Rusya'nın Hafter güçlerine benzer bir desteği verdiği ve Suriye üzerinden sekiz savaş uçağı gönderdiği de basına yansımıştı. Yine benzer şekilde, yakın zamanda özellikle de Serraç hükümetinin askeri alandaki başarılarına paralel Hafter güçlerine verilen savaş uçağının sayısının 16'ya yükseldiği ifade ediliyor. Başka bir deyişle Rusya, TC'nin Libya'da Ulusal Mutabakat Hükümetine İdlib'te de cihatçılara sunduğu silah desteği karşısında Halife Hafter ile Esad rejimini jetlerle donatıyor.

Libya'da Hafter güçlerinin yenilgisiyle istediğini alamayan Rus emperyalizmi, Suriye'de rakiplerinin karşısına daha güçlü çıkmak ve Libya'nın rövanşını almaya niyetli görünüyor. Rusya'nın, ABD'nin Esad rejimini ekonomik olarak çökertmek amacıyla çıkardığı Sezar yasasına karşı Suriye ekonomisini ayakta tutacak bir plan hazırladığı anlaşılıyor. Bu planın birinci ayağı, Fırat'ın doğusundaki Halep ve Kamışlı arasında bulunan M4 otoyolunun yedi aylık aradan

sonra tekrar açılmasıyla atıldı.

Planın ikinci ayağını ise İdlib'teki M4 ve M5 yollarının tamamen açılması oluşturuyor. Hatırlanacağı üzere Moskova mutabakatıyla Rus-Türk ortak devriyelerine açılan M4 yolunun cihatçılardan arındırılması ve her iki ülke garantörlüğünde ticari ulaşımın güvenliğinin sağlanması noktasında bir uzlaşmaya varılmıştı. Ne var ki ne TC'nin İdlib'teki cihatçılara yönelik böyle bir tasarrufta ne de cihatçıların İdlib'i boşaltma niyeti görünüyor. Rus emperyalizminin Esad'ın hava gücünü güçlendirmesinin nedenlerinden biri de Doğu Akdeniz'de bugün yaşanan ve gelecekte de daha fazla büyüyeceği öngörülen yeni hegemonya dalaşında hazırlıklı girmektir.

İdlib bahsini ettiğimiz tüm bu gelişmelerin kavşağında bulunuyor. Kamuoyuna yansıyan bilgiler Rusya'nın Esad Rejimi ile İdlib'te cihatçılardan kalıcı olarak kurtulmak için yeni bir harekât noktasında ortaklaştığı yönünde. Libya penceresinden bakıldığında Rusya TC'ye Libya'daki yenilgisinin bedelini ödetmeye hazırlanıyor.

TC İdlib'te Israrlı!

TC'nin Rusya'nın bahsini ettiğimiz mesajını aldığı anlaşılıyor. Son dönemde İdlib'e yönelik yoğun askeri sevkiyat ve hazırlıklarda buna işaret ediyor.

Basına yansıyan bilgilere göre, 23 Mayıs'ta Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın komuta kademesiyle Suriye sınırına yönelik ziyaretinden sonra, sınır hattına hava savunma sistemi kuruldu. Bu hazırlık, AKP'nin havuz medyası tarafından "yaklaşmakta olan bir savaşın" öngörülmüş olmasına bağlandı.

Nitekim sonrasındaki gelişmeler bunu doğrulayan nitelikteydi. Bu kez Türk ordusu İdlib'te, ABD yapımı orta menzil hava savunma sistemi kurdu. Tüm bu hazırlıklar Esad Rejiminin bir yandan İdlib'e ve diğer yandan Rakka'nın güney kırsalına girmek için harekete geçebileceği öngörüsüne dayanıyor. TC'nin Libya'da savaşmak için 17.000 cihatçı militanı çekmesini Esad Rejimi de bir fırsata çevirmek istiyor.

Öte yandan TC'nin Libya'yı önceliğine alması ve cihatçıları buraya nakletmesi, Rusya ile İdlib'te ortak devriyelerin gerçekleştirilmesi bu bölgedeki cihatçıların tepkisine neden oluyor. Yol kesme ya da çatışma biçiminde yaşanan cihatçı müdahalesi ilk dönemlerde Rus devriyeleri-

ni hedef alırken zaman için de doğrudan Türk güçlerine yöneldi. 27 Mayıs'ta Cisiril Şuğur kırsalında El Gassaniye'de devriye gezen Türk ordusu konvoyu patlayıcılarla hedef alındı. Daha önce de Mart ortalarında yine Türk ordusu devriyeleri mayınlarla hedef alınmış ve iki asker yaşamını yitirmişti. Milli Savunma Bakanlığı saldırıların, isim vermeden "radikal unsurlar" tarafından gerçekleştirildiğini duyurmuştu. Ancak saldırı, El Kaideci cihatçı gruplar tarafından düzenlenmişti.

İdlib'e teçhizat taşıyan Türk ordusunun yeniden savaş davulları çalmaya hazırlandığı anlaşılıyor. AKP iktidarı İdlib'i tutarak bir yandan Rusya karşısında Suriye sahasında elini güçlendirmeyi diğer yandan bölgedeki cihatçıları üzerindeki etkinliğini sürdürmeyi hedefliyor. Buradaki cihatçıları ihtiyaç duyduğu bir başka sahaya veya sonrasında cepheye sürmek üzere başka bir alana nakletmek için zaman kazanmaya çalışıyor. Suriye'deki işgalini Ortadoğu'daki dalaşta bir koz olarak kullanırken tıpkı şu anda Libya'da yaptığı gibi cihatçıları eliyle hareket alanını genişletmek istiyor.

Diğer yandan AKP iktidarı İdlib'te olası bir savaşı içerde muhaliflere yönelik tasfiye ve giderek gerileyen desteği yeniden onarmak için de bir olanağa çevirmek peşinde. AKP'nin halkla ilişkiler bürosu gibi çalışan ana akım medyanın gerek TV'lerden gerekse de sosyal medyadan İdlib'teki bir savaş ihtimalinin böylesine gündeme taşınması boşuna değil. AKP iktidarı İdlib savaşını bir yandan içine girdiği ekonomik ve siyasi krizin üstünü, milliyetçilik ve şovenizmle kapatmak diğer yandan savaş halini başta devrimci ve yurtsever güçler olmak üzere bir bütün muhalefeti geriletme için işlevselleştirmek istiyor. Açık olan şu ki, her işgal ve savaş, işçi ve emekçiler için daha fazla yoksulluk ve işsizlik daha fazla Kürt düşmanlığı anlamına geliyor.

Ne var ki pandemiyle birlikte iyice derinleşen ekonomik krizin vurduğu işçi sınıfı ve emekçilerin öfkesi giderek büyüyor. Kürt halkı, özgürlüğü ve kazanımlarını savunmaktan bir an bile olsun geri durmuyor. Son dönemde sokağa daha fazla yansıyan hareketlilikte bu durumun görünen yüzünü oluşturuyor. Emekçilerin, ezilenlerin gelişen direnişi TC'nin gerek Libya gerekse de Suriye İdlib'teki fetihçi hayallerini suya düşürecek.

Gençlik Nefes Almak İstiyor!

Mart ayından bu yana ülke gündemine oturan ve dünyanın dört bir yanını kasıp kavuran pandemi sürecinin, "normalleşme" adı altında hasır altı edilmeye çalışıldığı bir döneme girmiş bulunuyoruz. Egemenlerin, çarkların dönmesi için birçok ülkede devreye soktuğu normalleşme süreci Türkiye'de ve T. Kürdistan'ında da halk sağlığını tehdit etmeye devam ederken pandemiyle birlikte gittikçe derinleşen sosyal-ekonomik sorunların daha fazla açığa çıktığını görüyoruz.

Ezilenlerin içinde buldukları eşitsizliğin, kendisini çeşitli biçimlerde ortaya koyduğu koşullarda; pandemiye kendisi için fırsata çevirmeye çalışan egemenlerin her alanda saldırılarını arttırarak demokratik hakları tırpanlama, hak arama-alma mücadelelerini boğma çabası sürüyor. Devletin sömürüyü-baskıyı daha fazla artırma çabası sürerken buna karşı direniş odakları yaratma, mücadeleyi yükseltme çabamız büyüyor. Emperyalist-kapitalist sistemin saldırıları karşısında özelde gençlik cephesinde neler yaşanıyor?

Biz bu yazıda özel olarak gençlik cephesinde yaşananlara ilişkin değerlendirmelerimizi ortaya koyarak içinde bulunduğumuz koşulları hangi dinamikler üzerinden değiştirmeyi hedeflediğimizi ifade etmiş olacağız.

Gençliğin ekonomik-sosyal sorunları büyüyor

Bilindiği üzere pandemi gençliğin temel sorunlarının katmerlenerek arttığı bir tablo ortaya çıkardı. Başlıca olarak öğrenci gençlik açısından pandemi döneminde eğitime erişim, barınma sorunu çerçevesinde gündeme gelirken, üretimin içindeki ve dışındaki(işçi, işsiz) gençlik kesimlerinin temel sorunları, güvencesiz çalışma esasta ise işsizlik üzerinden ortaya çıktı.

Eğitim alanından, üretim alanına gençliğin geleceksizlik kaygısıyla yaşadığı sorunlar gençlik kitleleri arasında ciddi bir çalkalanma yaratırken bu çalkalanmayı belli örgütsel platformlar üzerinden yürütemeyen kitlelerin kaygılarının yaşamsal krizlere dönüştüğünü geçtiğimiz dönem çokça görmüş bulunuyoruz. Sosyal ve psikolojik sorunların son 10 yılın en yüksek noktalara ulaştığını, pandemi öncesinde de dergilerimizde ortaya koyduğumuz biçimleriyle açıkça görülüyor.

Genç kadınların, LGBTİ+'ların üniversitelerde, sokakta, evde yaşadığı fiziksel, psikolojik, cinsel şiddetin her geçen gün artışını göz önünde bulundururken tüm gençlik kitlelerinin bu şiddetten payını aldı.

2016 yılından bu yana devletin eğitim alanında attığı adımların eğitimin niteliğini, TC tarihinin en kötü tablosuyla gençliği karşı karşıya bıraktığı bir dönemde pandemiyle birlikte eğitim sisteminin büyük bir enkazla karşı karşıya kaldığını ifade etmek gerekiyor. Uzaktan eğitim sürecinde yaşanan sorunların öğrencilere mal edilme çabaları sürerken, geçirilen YÖK yasasıyla üniversitelere müdahale konusunda AKP-MHP ittifakı elini daha fazla güçlendirmeye çalışıyor.

Pandemi döneminde Kürt halkına düşmanlığın bir sonucu olarak HDP'ye yönelik saldırılara, kayyum atamalarına devam edilmesi, halkın iradesine yönelik saldırıların, vekilliklerin düşürülmesine varılması devletin karakterini öne çıkaran pratiklerden biri oldu. Suriye'li bir genç olan Ali Hemdan şahsında gençliğe ölüm vadeden devletin polis-bekçi şiddetini açıkça görüyoruz. Devlet T. Kürdistan'ında yürüttüğü savaş hukukunu şovenizmle meşru göstermeye çalışsa da ülkenin dört bir yanında görülen polis şiddeti örnekleri başta Kürt gençler olmak üzere gençlik kesimlerinin yaşamın her alanında polis-bekçi şiddetine maruz kaldığını gösteriyor. Bu çerçevede devletin savaş ve yıkım vaatleri, geleceksizlik kaygısının başka bir biçimini ortaya koyuyor.

Bunların yanı sıra devletin pandemi fırsatçılığının çevre sorununda da kendisini açıkça ortaya koyduğunu görüyoruz. Pandemi sürecinde Kanal İstanbul ihaleleri gerçekleştirilmesi Bursa'da maden inşaatının startının verilmesi bunun çarpıcı örneklerini oluştururken bu gerçekliği ortaya koyan çokça örnek sıralayabiliriz.

Nasıl bir mücadele hattı yürütüyoruz?

Yukarıda ifade ettiğimiz sorunlar pandemi süreci öncesinde de varolan ancak bu süreçte birlikte gençliğin yaşasını daha fazla etkileyen bir hal aldı. YDG olarak bu parçalı ama aynı kaynaktan ortaya çıkan sorunlara karşı nasıl bir mücadele hattı açığa

çıkabileceğimizi uzunca bir dönemdir tartışıyoruz. Tartışmalarımız açısından olgunlaştığımız ifade edeceğimiz temel meseleleri burada açmak istiyoruz.

Eğitim, ekoloji, ulus, cinsiyet, ekonomi vb. alanlarda oluşan sorunlar, bir bütün neo-liberal ekonomi politikalarını hedefini alan bir niteliğe bürünüyor. Bu politikalara karşı kitlelerin kendiliğinden biçimde yürüttüğü mücadeleler dahi TC devletini doğrudan hedefi altına alan bir niteliğe sahip bulunuyor.

Gençlik açısından da bu mücadelelerin nüveleri kısmi olarak açığa çıksa da bu parçalı hal kendisini korumaya devam ediyor. Atılan adımlar bu parçalı hali henüz ortadan kaldırmamış bulursa da bu parçalı hali ortadan kaldırmaya yönelik çabalarımıza odaklanmış bulunuyoruz.

İstanbul, Ankara, ve İzmir'de Gençlik Örgütleri olarak ortaya koyduğumuz pratikler süreç içerisinde gençlik mücadelesini diri tutan ancak belli takvimsel ve toplumsal gündemlerin ötesine geçemeyen bir nitelikte olsa da belli anlamda olumlu adımlar atıldığı ifade edebiliriz. İzmir Öğrenci dayanışması adı altında yürütülen çalışma bu adımlardan bir tanesi olarak öne çıkıyor. Dayanışma temelli uzun süredir yürütülen tartışmalar pandemi sürecinde daha bir yakıcılıkla açığa çıkararak böyle olumlu pratikleri öne çıkarmış oluyor.

Ekonomik-sosyal-psikolojik olarak kitlelerin dayanışma pratiklerini uzunca bir dönemdir yakıcı bir ihtiyaç olarak görüyoruz. Endüstri 4.0 tartışmalarımız çerçevesinde, işsizliğin önümüzdeki süreçte devletlerin ekonomik adımları neticesinde artarak büyüyeceğini gözettiğimizde dayanışma pratiğinin çokça ihtiyacı duyacağımızı söyleyebiliriz. Diğer kentlerde ortaya konulan dayanışma kampanyaları ve pratikleriyle ilişkileneşimiz yine bu anlayış üzerinden yükseliyor. Çeşitli DKÖ'ler üzerinden bu dayanışma pratiklerini zenginleştirerek geliştirmeyi YDG açısından

hedef olarak koymuş bulunuyoruz.

Kendimiz açısından uzunca bir süredir yaşadığımız tıkanma halini göz önünde bulundururken, 13. Konferansımızla iddiamızı, içinde bulunduğumuz koşulları ve örgütsel gerçekliğimizi ortaya koyarak sürece yönelik çıkaracağımız yol haritasını bu gerçeklikle ortaya koymayı hedeflemiştik. Bu tıkanma halini aşmaya yönelik adımlarımızı yine bu temelde yükseltmeyi planlamış bulunuyoruz.

Devletin ekonomik-sosyal eşitsizliği korumak adına ezilenlere uyguladığı sömürü-baskı-talanı gün geçtikçe arttırmayı hedeflediği koşullarda gençliğin içinde bulunduğu koşulları değiştirme ve egemenlerin saldırılarını göğüsleme çabasını belli anlamda üretim gerçekleştireceğimiz kanallar oluşturarak ve devletin neo-liberal ekonomi politikalarına karşı yürütülen mücadeleleri birleşik mücadele kanallarında örgütleyerek faşizmi geriletecek bir güç olarak örgütlemeyi hedefliyoruz.

Genç işsizliğin tüm toplum açısından yakıcı sorunlara dönüştüğü durumda ekonomik ve sosyal sorunlar olarak ifade ettiğimiz bir dizi sorunu ele aldığımızda bugün birçok kurum tarafından geleceksizlik olarak ortaya konulan aslında mevcut bir kaygıyı ifade eden bir duruma değiniyoruz. Bununla birlikte Kürt ulusunun yürüttüğü mücadeleyi boğmaya işçi ve emekçilerin hak arama mücadelelerini tıkamayı hedefleyen devletin karşısına birleşik mücadelenin imkan ve olanaklarıyla bir direniş odağını örgütlemeyi devrimci bir sorumluluk olarak görüyoruz. YDG olarak birleşik mücadeleye dair temel olarak ortaya koymamız gereken şeyin bu kapsamda atılan adım ve yürütülen tartışmaların eylem birlikteliğinin ötesine taşıyabilmek olduğunu düşünüyoruz. Gençlik kitlelerinin demokratik talepleriyle buluşabilen ve eylem birlikteliğinin ötesine geçen bir hattı örgütlemeyi hedefliyoruz. Bu temelde devrimci-demokrat-yurtsever gençlik örgütleriyle birlikte oluşturmayı hedeflediğimiz birleşik mücadele hattının kitle faaliyetiyle buluşmasını yaşamsal önemde görüyoruz. Faşizmi geriletmek ve demokratik alanları yaratmak/güçlendirmek, kitleleri kendi sorunları etrafında bir araya getirmek ve harekete geçirmenin emperyalist-kapitalist sistemin milyonları boğarak öldürmeyi hedefleyen saldırganlığa karşı nefes almanın önemli bir ayağı olduğunu düşünüyoruz. Mevcut solüğümüzle, milyonların nefes alacağı koşulların bu mücadele hattı üzerinden yükseleceğini ifade ediyoruz.

Kadın ve LGBTİ+'lar Orlando katliamında yaşamını yitirenleri anmak hem de yasağı protesto etmek için Kadıköy sokaklarında eylem gerçekleştirdi.

Yasağa Rağmen Orlando Anıldı: "Yasaklar Nefretin Ürünüdür"

Orlando Katliamı'nın 4. yıldönümünde Kadıköy'de Kaymakamlık yasağıyla karşılaşan LGBTİ+ ve kadınlar, hem Orlando katliamında yaşamını yitirenleri anmak hem de yasağı protesto etmek için Kadıköy sokaklarında eylem gerçekleştirdi.

12 Haziran 2016'da Orlando'da, katil-tecavüzcü DAİŞ çeteleri bir gay bara saldırmış, 49 LGBTİ+'ı katletmişti.

LGBTİ+'lara dönük DAİŞ'in bu nefreti, TC topraklarında LGBTİ+'ların eylem yapmasına dönük yasaklarla bir kez daha yaşatılıyor.

Orlando Katliamı'nın 4. yıldönümünde Kadıköy'de LGBTİ+ aktivistlerin çağrısıyla biraraya gelen LGBTİ+'lar ve Kadınların Kurtuluşu, SKM, ÖGK, HDP/HDK Gençlik ve Kadın Meclisleri ile Yeni Demokrat Kadın'ın eylemi öncesi Kadıköy İskele'yi ablukaya alan polis, Kadıköy sınırları içerisinde Orlando Katliamı anmasını yasaklarını duyurdu. Çok sayıda polis ve gözaltı aracı ile alanı saran polisin bu nefret tutumu üzerine kitle adına Yıldız İdil Şen bir açıklama yaparak alandan ayrılacaklarını duyurdu.

Ancak Kadıköy İskele'yi terk eden LGBTİ+ ve kadınlar bu yasağı protesto etmek ve Orlando Katliamı'nı anmak için Kadıköy sokaklarında yeniden buluştu.

LGBTİ+ ve kadınlar "Bugün Kadıköy Kaymakamlığı bize Kadıköy sınırları içerisinde Orlando Katliamı'nı anmanın yasak olduğunu bildirmiş ve dağılmanızı emretmişti. Bizler kadınlar ve LGBTİ+'lar olarak Kaymakamlığın verdiği bu yasağı tanımıyoruz. Kaymakamlığın bu yasağı LGBTİ+'lara dönük nefret politikasının sonucudur, ürünüdür" dediler.

Biz Halkız, Siz ise Sermayenin Kölesi!

Kirazlıyayla köylüleri aynı Kaz Dağları'nda ve aşına olduğumuz birçok örnekte olduğu gibi sadece birkaç tane mühendisin kurduğu Meyra Madencilik ile değil, küresel sermayenin temsilcileri ve ona kolluğu, bürokrasisi, kurumları ile kol kanat geren devlet ile karşı karşıya kalıyor.

Bursa'nın Yenişehir ilçesinin Kirazlıyayla köyünde Meyra Madencilik'in flotasyon (cevherin diğer malzemelerden ayrılmasını sağlayan bir zenginleştirme yöntemi) tesisi kurma girişimlerine karşı yerel halk uzun zamandır direniş halinde. En son şirket çalışanları ile tartışarak, göle atık atılmasına tepki gösteren kadınlar gözaltına alındı. Daha öncesinde Bursa valisi köylülerle görüşerek onları para cezası ile tehdit etmiş ve kesilecek para cezasını ödememeleri halinde arazilerine icra getirileceğini söylemişti. Halkın kazandığı üç kuruş paranın daha büyük bir payını çalmak ve otoriterliği güçlendirmek adına pandemi, sosyal mesafe ve maskesiz dolaşma bahanesinin epey revaçta olduğu bu günlerde Kirazlıyayla'da direnen halka da sosyal mesafeye uymadıkları gerekçesiyle para cezası kesildi. İktidar, pandemi sürecinin en başından itibaren sokakları boşaltıp kolluğun yetkilerini artırma hedefini bir an olsun unutmamış ve gencinden yaşlısına, köylüsünden kentlisine tüm toplum üzerindeki baskısını katbekat arttırarak ilerlemişti. Son dönemdeki şiddet olayları, halkın her kesimine yönelik sindirme politikaları bunun en somut göstergesi. Halka dönük politikalar bu minvalde iken sermayedarlara, şirketlere yaklaşım ise ekonomi paketleri, yardımlar, destekler şeklinde ilerliyor. Devlet hem kolluğu ile hem de ekonomik imkanları ile sermayedarlara referans olmaya dünden razı. Pandemi gündemi gibi bir kapatıcı dururken bu fırsatı değerlendirip alttan alta ağaçların kesilmesine onay vermek, köylülerin vereceği tepkileri hasıraltı etmek ve sindirmek adına atılan adımlardır. Yani halka sadece şiddet ve baskı reva görülürken sermayedarlara doğayı talan, halkı yerinden etme fırsatı altın tepsilerde sunuluyor. Sürecin toplamına ve öncesine baktığımızda arada farklar olsa da genel anlamda iktidarın yaklaşımının aynılığından söz edebiliriz. Ancak pandemi krizini kendi lehlerine, iyi kullandıkları da gayet açık. Meyra Madencilik isimli şirketin Nisan ayında, virüs zirvelerini yaşarken, Kirazlıyayla'da ağaçları kesmesi ve bunun "yetkili merci" onayı ile yapılması örneğinde olduğu gibi.

Dijitalleşmenin hızına yetişmek için doğayı talan et, o madeni çıkar

Sermayedarlar ve koruyucularının süreci her yönüyle kendi lehine çevirme uğraşı, rekabet edebilme ve piyasanın hızına yetişebilmeleri için olmazsa olmaz bir kuraldır. Yoksa bu "kurtlar sofrasında" hayatta kalmak gerçeklikten uzak bir hayale dönüşür. Şimdilerde rekabet teknolojik gelişmeler, sanayi, makineleşme, yani "endüstri 4.0" a ayak uydurma üzerinden şekillenirken hammadde üretiminin en karanlık noktası maden sektörü daha çok gündem oluyor.

Konumuzun baş aktörü Meyra Madencilik de bu kurtlar sofrasının ve maden sektörünün en dişlilerinden. Lübnanlı iş insanı ve Delta Star Enerji isimli şirketin sahibi olan Mehmet Habba-

Kirazlıyayla'da direnen halka da sosyal mesafeye uymadıkları gerekçesiyle para cezası kesildi.

b'ın, sonradan yüzde 60'ını satın aldığı Meyra Madencilik 2012 yılında kurulmuş. Hem uluslararası piyasada hem de ülke içinde yer edinmeyi, söz sahibi olmayı başarmış bir firma. Bu durum pek tabii Lübnanlı iş insanı Habbab'ın firmayı satın alması ile birebir ilişkili.

Habbab'ın firması Delta Star Enerji'ye bakmak gerekirse, temelleri 1970'lere dayanan bu şirket, gerek petrol ve gaz ticaretinde gerekse maden ticaretinde, hem yerelde büyüme hem de uluslararası ihracat odaklı çalışıyor. Ülkede ticarete petrol ve gaz ile başlayan, Akdeniz'in en büyük akaryakıt depolama merkezinin sahibi olan şirket, artık değişen dünyanın teknoloji üzerinden şekilleneceği gerçeğini göz önünde bulundurunca, petrole daha fazla yatırım yapmak yerine, 2013 yılında maden ve cevhere yönelmiştir. Petrol ve gaz işletmeciliğinden yavaş yavaş çekilmeye hazırlanan Delta Star Enerji, alternatif enerji kaynakları alanındaki girişimlerini hızlandırma çalışmalarını değişen dünyaya ayak uydurma üzerinden tanımlıyor. Yani Habbab ve şirketinin nerede sömürülebilecek bir kanal varsa orada tünediğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Alser Madencilik şirketini bünyesine katarak ülkedeki krom madenciliğinde ilk üç şirket arasında yerini almış, yine krom madenciliğine dahiliyetini arttırmak adına 2016 yılında Timko Madencilik'i kurmuş ve "işleri büyüterek", Meyra madenciliği de satın alıp ve kurşun-çinko-demir madenlerine el atmıştır.

Bu adımların sermayedarlar açısından doğruluğu pek tartışılacak bir konu değil elbette ki. Çünkü teknolojinin gelişimini ve dijitalleşmenin hızını pandemi süreci ile beraber daha net görmüş olduk ve maden sektörü, yeraltı zenginlikleri, sanayi alanında, parça üretiminde ham madde olarak kullanılması bakımından en önemli alanlardan bir tanesi. Sonuçta sermaye cephesinde bu gelişmeleri kaçırdıktan sonra hızına yetişmek zor, bu alanda söz sahibi olmak, yer edinmek önemli, "ağaçları kesiyoruz ama yerine yenisini dikeceğiz" yalanı ile "prosedüre" uymak ve doğayı talan edip köylüyü yerinden etmek ise epey kolay!

Sonuç olarak Kirazlıyayla köylüleri aynı Kaz Dağları'nda ve aşına olduğumuz birçok örnekte olduğu gibi sadece birkaç tane mühendisin kurduğu Meyra Madencilik ile değil, küresel sermayenin temsilcileri ve ona kolluğu, bürokrasisi, kurumları ile kol kanat geren devlet ile karşı karşıya kalıyor. Bu göz altılarının, tehditlerin, para cezalarının esas sebebi sermayenin rant ve talanının önünde engel teşkil edebilecek herhangi bir itiraza mahal vermemek. Şirketler, sermayenin temsilcileri, değişen dünya düzenine ayak uydurmak için daha birçok talana ve yıkıma imza atacak, atmak isteyeceklerdir kuşkusuz. Bu durumda teknoloji gelişip, dijital dünya söylemi popülerleşirken, bu gelişmeleri sırf kendi rantları için kullanan, doğayı talan eden sermayedarlar ve devlet karşısında doğayı ve yaşamı savunmak da bizim payımıza düşen oluyor.

Destek Patrona, Köstek İşçiye, Doğaya!

31070 sayılı bir yönetmelikle bakanlık, maden vb. tesislerin koruma alanlarında tamamen özgür olmasını ve önündeki olası engellerin Cumhurbaşkanlığı ve Bakanlıkça belirlenecek Bölge Komisyonları inisiyatifiyle kaldırılmasının koşullarını sağladı.

Koronavirüs pandemisinde Haziran ayı başlangıcı ile birlikte normalleşme sürecini başlatan TC devleti, tıpkı karantina sürecinin başlangıcında olduğu gibi yine sermayedarların çıkarlarını koruyup kolaylayan, işçi ve emekçileri ise daha fazla sömürü ve yoksulluğa mahkum eden paketlerini devreye koymaya başladı. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Fatih Dönmez, yaptığı açıklama ile madencilikte destek ödemelerini 8 Haziran itibarıyla başladığını ve normalleşme sürecinde hızla üretime odaklanacaklarını açıkladı.

Dönmez tarafından yapılan açıklamada “İstihdamı ve üretimi artırmak için ‘yeraltı maden işçilerine yapılan destek’ ödemelerine bugün itibarıyla başladık. Yılda 10 bin yeraltı madencimiz için belirtilen şartları yerine getiren işletmelere toplamda 350 milyon TL’lik destek ödemesi yapacağız” ifadelerini kullandı. İşçi ve emekçilerin haklarını koruyormuş gibi gözükten bu açıklamada esas nokta elbette patronların konumunu korumak, sermayeyi güçlendirmek. Nitekim pandemi sürecinin başlangıcında Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan’ın 2282 no’lu, “Yer altı Maden İşletmelerinde Meydana Gelen Maliyet Artışlarının Karşılama Amacıyla Destek Verilmesine İlişkin” verdiği kararında, 12 Haziran 2019 ve 31 Aralık 2020 tarih aralığını kapsayan yeraltı maden işlet-

melerinde doğan zararların karşılanmasına destek verileceği yer almıştı. Buna ilişkin resmi gazetede yayımlanan yazıda ise içinde Koç Holding ve Ciner Grubu’nun madenlerinin içinde olduğu 17 şirketin ismi açıklanarak bu şirketlere destek verileceği belirtilmişti. 17 şirketin sahip olduğu bu ayrıcalık sermayedarların çıkarını kollayan devletin, patronlarla olan ilişkisini yine açık bir şekilde ortaya koymasının yanı sıra pandemi sürecinde yoksulluğun derinleşmesinin sebebini açıklamaktadır. Dönmez’in açıklamasında “yeraltı maden işçilerine yapılan destek” olarak ifadelendirilen bu desteğin esası, pandemi sürecinin başlangıcında R.T. Erdoğan tarafından alınan kararla ortaya konulmuştur. Daha da net ifadelendirilecek olursa destek patrona, köstek işçiye emekçiyedir!

İşçi katliamlarının önü açılıyor
Koronavirüsün bulaşması olasılığının en yüksek olduğu sektör olarak bilinen maden işçiliğinde üretime tam gaz devam edileceğinin sinyallerini veren Dönmez, karantina sürecinde de ara verilmeyen üretimle birlikte önceliğin halk sağlığı değil, var olan krizi hakim sınıfların en az hasarla atlama ve kendini güçlendirme odaklı olduğunu tekrar ortaya koymuştur. Nitekim gerek karantina gerekse de normalleşme sürecinde, dünyada ve ülkede hakim sınıflarca pandemi sürecini

ele alış sistemin içerisinde olduğu yapısal krizden güçlenerek çıkma derdiyle olmaktadır. Sosyal, ekonomik, kültürel, siyasal vb. pek çok yanıyla yaşamın her alanında geliştirdiği politikalarını içerisinde olduğu yapısal krizi kendini koruyarak ve güçlendirerek çıkma odaklı besleyen sömürücü ve erkek egemen sistemin bir parçası olarak TC devleti üzerine düşenleri bu dönemde yerine getirmektedir.

Maden işçilerinin güvencesiz ve sağlıksız çalışma koşullarını bizler en yakın Soma katliamında görmüştük. 301 işçisinin öldüğü Soma katliamının sorumlularının pandemi sürecinde çıkarılan İnfaz Yasası bağlamında yakın zamanda serbest bırakılacak olması da bu sürecin bir parçası olarak karşımızda durmaktadır. İşçi ve emekçilerin kazanımlarına bir el koyan, ücretli kölelik koşullarını ağırlaştıran, karşı koyanı işsizlikle tehdit eden TC/AKP; sefaleti derinleştirirken işçi katliamının yolunu hem koronavirüs ile hem de patronların iş güvenliği noktasında taşıdıkları sorumlulukları es geçerek açmaktadır. Soma katliamının sorumlularının yargılanması için yıllardır mücadele verenlerin mücadelesi, iş güvenliği ve çalışma koşullarının insanca olması anlamını da taşımaktayken İnfaz Yasası ile bu mücadelenin de anlamı kaybettirilmeye çalışılmaktadır.

Talan ve rantın önü açılıyor

Diğer yandan maden şirketlerine verilen bu sınırsız destek, salt işçi ve emekçilere değil ekoloji mücadelesine dönük de bir saldırı niteliğinde. 16 Mart 2020 tarihli Resmi Gazete’de Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından yayımlanan 31070 sayılı bir yönetmelikle bakanlık, maden vb. tesislerin koruma alanlarında tamamen özgür olmasını ve önündeki olası engellerin Cumhurbaşkanlığı ve Bakanlıkça belirlenecek Bölge Komisyonları inisiyatifiyle kaldırılmasının koşullarını sağladı. Bu da SİT alanlarının maden işletmelerine açılması anlamına geliyor. Maden ve enerji sektörleri için doğayı talan edenler, doğa katliamını da meşrulaştırma adına önemli adımlar attılar böylelikle.

Mevcut saldırıların bu çok yönlülüğü, sömürücü ve erkek egemen sistemin içerisinde olduğu krizle alakalıdır. Dolayısıyla bu saldırılara karşı mücadelenin de çok yönlü olmasının gerekliliğini yaşadığımız süreç bize tüm netliğiyle göstermektedir.

ABD’deki ezilenlerin kitlesel ayağa kalkışı yaklaşmakta olan geleceğin açık bir işaretidir!

Proletarya Partisine Bağlı Enternasyonal Büro’dan Açıklama

TKP-ML Enternasyonal Büro tarafından “ABD’de ırkçılığa karşı kitle protestoları ABD’deki ezilenlerin kitlesel ayağa kalkışı yaklaşmakta olan geleceğin açık bir işaretidir!” başlıklı bir açıklama yapıldı.

TKP-ML Enternasyonal Büro yaptığı açıklamada, “Böylesi bir süreçte bize düşen görev sınıf mücadelesini güçlendirmek için bir araya gelmek, dayanışma ve proletarya enternasyonalizminin bayrağını yükseltmektir” vurgusu ile enternasyonalizme düşen görevi öne çıkardı.

Yapılan açıklamada, “ABD’de, ülkenin 50 eyaletindeki yüzlerce şehrine yayılan kitle protestoları üçüncü haftasına giriyor. Ülke genelinde ırkçılık, polis şiddeti ve zulmü protesto etmek için yüzbinlerce genç ve yaşlı sokaklara döküldü. Şu ana kadar, bu çoğunlukla barışçıl ve adil protestolar sırasında 10 binden fazla kişi tutuklandı” şeklinde başladı.

Açıklamada, “Öylesi bir süreçte bize düşen görev sınıf mücadelesini güçlendirmek için bir araya gelmek, dayanışma ve proletarya enternasyonalizminin bayrağını yükseltmektir. Tüm emperyalist-kapitalist sisteme karşı işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesinin devrimci fırtınasını karşılamak için çabalarımızı ve hazırlıklarımızı iki katına çıkaralım. Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok” sözlerine yer verdi.

Sivas Katliamınının 27. Yılında: Alevilerin Sistem Karşıtlığı Devam Ediyor!

Osmanlıdan TC'ye miras kalan devlet geleneğinin en belirgin genetik kodu kendi dışındakileri yani kendi iktidarına tehdit olarak gördüğü; etnik köken, inanç sistemi, siyasal anlayışlara karşı aldığı tutumdaki benzerlikte kendini bulmaktadır. Bu benzerlik tehdit olarak algılananları asimile etme, inkâr etme ve bunları yapamadığı takdirde topyekûn imha politikasını hayata geçirme olarak karşımıza çıkmaktadır.

Alevilik tarihsel bakımdan bulunduğumuz coğrafyada iktidarlar tarafından kendilerine bir tehdit olarak algılanmaktan hiçbir zaman kurtulamamıştır. Bunun egemen güçler açısından "anlaşılır, haklı" bir payı vardır. Zira alevi toplulukları örgütlenmelerini sağladıkları her koşulda direk egemen iktidarı devirmeye yönelik eyleme girişmeden geri durmamışlardır. Bu nedenle tarihsel süreç boyunca ve günümüzde Aleviler ıslah edilmesi kontrol altında tutulması gereken topluluklar olarak görülmüşlerdir. Egemen güçlerin bir iktidar zaafı olarak gördükleri bu durumu çoğunlukla şiddet ve imha yoluyla halletme çabaları kesintisizce devam etmiştir. Alevi toplumların şekillenmesinde, egemen sınıflar karşısındaki tutum ve ilişkiler temelinde, onlarca isyan ve kıyım belirleyici rol oynamıştır. Alevilik ezilen yoksul halk kitlelerinin yaygın başkaldırı ve siyasal hareketleriyle kendini bulmuştur. Türk-Sünni anlayışın Aleviliği dışlaması, baskı altında tutması ve bu toplulukların üzerinde egemen olma çabaları resmi siyaset haline gelmiştir.

Asimilasyon ve imha politikası egemen güçlerin Alevi topluluklarına karşı izlediği politikanın temel ayaklarını oluşturmaktadır. Bu noktada esas olan Alevilikle değil Alevi kitlelerin o günkü koşullarda iktidara karşı aldığı siyasal tutum egemenlerin yaklaşımında belirleyici bir rol oynamaktadır. Yani meselenin özü Alevi toplumların iktidar güçlerine karşı aldıkları pozisyonda yatmaktadır. Bu ikili politikadan hareketle egemenler kimi zaman Alevileri -en azından çekebilecekleri

2 Temmuz 2019

kesimlerini- kendi iktidarı içine çekerek asimile etme, bunu başaramadıklarını imha etme politikasını sürekli bir şekilde sürdürmüştür. Egemen güçlerle sürekli çatışma içinde olmaları, katliamlara, sürgünlere uğruyor olmaları, iktidar merkezinden, nimetlerinden ve kültüründen uzak oluşları Alevilerin daha özgürlükçü ve daha adil bir düzen istemlerini diri tutmuştur. Bu dirilik egemenlerin Alevi toplumlara bakış açısındaki sürekliliğin beslendiği nokta açısından önemli bir yerde durmaktadır.

Sivas katliamı: Hedef alınan Alevi toplumun sistem karşıtlığıdır!

Yakın tarihimizde yaşadığımız Sivas katliamında devlet eliyle, içlerinde Alevi aydın, sanatçı ve yazarın bulunduğu 33 insanın yakılarak katledilmesi egemen güçlerin Alevi toplumuna yönelik politikasının yüzyıllardır devam ettiğinin ve edeceğinin kanıtıdır. Tıpkı Maraş katliamında olduğu gibi, tıpkı Çorum katliamında olduğu gibi egemen güçlerin bütün klikleri yekpare bir şekilde bu katliamı gerçekleştirmişlerdir. Bu durum yukarıda değindiğimiz egemenlerin bakış açısının somut yansımasıdır. Hedef alınan kişiler üzerinden katledilen; Alevi toplumunun egemen güçlere karşı konumlanmış ke-

simleridir. Katledilen insanların Pir Sultan Abdal Şenliklerine katılmak için orada olmaları ve katledilmeleri tarihsel bir konumlanışın iz düşümüdür. Pir Sultan Abdalın Hızır Paşa karşısındaki konumlanışı ve katledilmesi yüzyıllar sonra aynı şekilde karşımıza çıkmaktadır. Bu tarihsel korku ile beraber tarihsel bir politikadır. İktidar güçleri kendisi karşısına konumlanmış kitlelere geçmişten bu yana reva gördüğü imha politikalarının sonucudur. Mesele yansıtıldığı gibi bir kısım insanın dini duyguları üzerinden tahrik olup galeyana gelmesi ile açıklanacak bir durum değildir, yüzyıllardır devam eden bir siyasetin sonucudur. Katliam ile Alevi toplumunun iktidar karşıtı kesimlerine mesaj verilmiş istenmiştir.

Dönemin başbakanı Tansu Çiller, katliamın ardından "Çok şükür, otel dışındaki halkımız bir zarar görmemiştir" diyerek açıktan katliamı desteklemiştir. Dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ise olayın "münferit" olduğunu ve Alevi-Sünni çatışmasına dönüşmemiş olmasını vurgulayarak: "olay münferittir. Ağır tahrik var. Bu tahrik sonucu halk galeyana gelmiş... Güvenlik kuvvetleri ellerinden geleni yapmışlardır... Karşılıklı gruplar arasında çatışma yoktur. Bir otelin yakılmasından dolayı can kaybı vardır." derken devletin katliamdaki bütünlüğünü gözler

önüne sermişlerdir.

AKP devlet geleneğini devam ettiriyor!

Yazı içerisinde değindiğimiz Alevi toplumlara karşı iktidarın tutumunun katliam ve asimilasyon temelinde ikili bir politika olarak hayata geçirilmesi anlayışına AKP döneminde Alevi açılımları ile asimilasyon yönü işlenerek devam ettirilmek istenmiştir. Yapılan Alevi çalışmaları ile Alevi toplumunun en azından bir kesimi sistem içine çekilmeye çalışılmıştır. Ancak bu politikadan çabuk vazgeçilmiş yine Alevi toplumuna imha ve inkâr dayatılmıştır. 2012 yılında Sivas katliamı davasının zaman aşımına uğraması nedeni ile açıklamaya yapan dönemin Başbakanı R.T. Erdoğan; "Milletimiz için, ülkemiz için hayırlı olsun. Yıllar yılı içerde olan vatandaş, içlerinde kaçak olanlar vardı." diyebilmiştir. Aynı Erdoğan bu kez Cumhurbaşkanı sıfatı ile 31 Ocak 2020'de 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Otelinde 33 kişinin yakılarak katledildiği, Sivas Katliamından dolayı cezaevinde bulunan Ahmet Turan Kılıç'ın kalan cezasını affetmiştir. Sivas katliamı sanıklarının avukatlığını yapan birçok kişi devlet tarafından mükâfatlandırılmış, milletvekilliği, bakanlık, belediye başkanlığı gibi birçok alanda devlet yöneticiliğine getirilmiştir.

TC'nin asimilasyona, katliamlara dayalı baskıcı ve yok sayıcı politikaları tüm hızıyla devam etmektedir. Laiklik adıyla uygulanan resmi İslam ideolojisine, zorunlu din dersi, zorunlu cami dayatmalarına, Alevileri hedef alan karalama ve iftiralara, Alevi halktan da vergi zoruyla alınıp Sunni Diyanet işleri Kurumuna aktarılan maddi olanaklara karşı Alevi halkın talepleri göz ardı edilmeye ve baskı ile sistem içine çekilmeye çalışılması tüm hızıyla devam etmektedir. İktidar sahipleri Alevi toplumunun en küçük hak talebini bile görmezden gelerek devlet geleneğindeki sürekliliği devam ettirmektedirler.